

TRANSCRIPTEN INTERVIEWS

Onderdeel van het onderzoek: “ Bewustwording
van het bijtende probleem”

Inhoud

1. Mireille.....	3
2. Anouk.....	6
3. Henk.....	10
4. Sabrine.....	15
5. Rachelle-Jean.....	18
6. Gonnie	22
7. Mika.....	27
8. Hanneke.....	31

Het verwerken van de interviews.

Kleur

Subjectieve norm

Zegt het iets over de situatie?

Zegt het iets over de ernst?

Zegt het iets over bijtincidenten?

Kleur

Houding

Is het de mening van de geïnterviewde over registratie?

Kleur

Haalbaarheid

Zegt het iets over het registeren?

Kleur

Overige

Is niet specifiek bij een deelvraag te plaatsen maar zijn wel relevant.

1. Mireille

Vrijdag 17 april 2020 13.00

Het bijtincident heeft in mei 2019 plaatsgevonden. Ze is de eigenaar van de hond. Vervolgens heeft ze zelf contact gezocht met een gedragstherapeut en de buurvrouw die beten is, heeft melding gemaakt bij de politie.

Interview is afgenomen door Auchel Huijbregts.

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kun je een korte omschrijving geven van de situatie van het bijtincident?

Mireille: Ze heeft twee keer gebeten. In beide gevallen omdat iemand rakelings langs haar heen fietste waar ze op reageerde. In het eerste val was mijn zoontje met haar aan het wandelen. De tweede keer was ik aan het wandelen. Ik stond met de hond aan de lijn op de stoep en een fietser duikt de stoep op en fietst er vlak langs. Nu was het iets anders want wij hebben burens die een hekel aan onze hond hebben, die is nogal blafferig namelijk. Ze schelden haar uit door het hek heen of provoceren haar door voor het raam te gaan staan. Dat soort flauwe dingen. Dus er was al vaker gezeur met deze buurvrouw.

Interviewer: Daarmee zeg je eigenlijk indirect dat de hond andere associaties zou kunnen hebben met deze mevrouw waardoor het bijtincident verklaarbaar is?

Mireille: Ja dat zou kunnen.

Interviewer: Gezien de definities die in dit onderzoek worden gehanteerd. Waarin zou je dit incident schetsen?

Mireille: Ik denk een licht bijtincident. Ze heeft namelijk wel gebeten maar haar broek was nog heel en er was een lichtelijke schaafwond te zien. Ze heeft wel degelijk gehapt maar niet echt volop haar tanden erin gezet.

Interviewer: Hoe zou u het gedrag verklaren?

Mireille: Ik denk dat ze onzeker is, ze schrok en hapte van zich af.

Interviewer: Zou je melding maken van het bijtincident?

Mireille: Ik heb zelf geen melding gemaakt. Wel heb ik contact gezocht met een Tinley gedragstherapeut. Die weet er wel van. De buurvrouw heeft wel melding gemaakt bij de politie.

Interviewer: Is er uiteindelijk ook wat met deze melding gebeurd?

Mireille: Nee, helemaal niks. Heb ik nooit meer wat van gehoord.

Interviewer: U weet dus via uw buurvrouw dat er melding is gemaakt, niet via de politie?

Mireille: Nee inderdaad, zij en haar man hebben gezegd dat ze melding hebben gedaan. We zijn natuurlijk onze excuses gaan aanbieden maar daar stonden ze niet echt voor open.

Interviewer: Het blijft wel lastig, zeker omdat het een dier is die regeert.

Mireille: Ja, het enige is dat de drempel wel steeds lager wordt merk ik bij haar. De tweede keer hapte ze sneller. Volgens onze therapeut was dat omdat ze succes heeft gehad de eerste keer, merkt ze dat het zin heeft die actie.

Interviewer: U heeft zelf contact opgenomen met de gedragstherapeut?

Mireille: Ja.

Interviewer: Wat heeft dat uiteindelijk voor u opgeleverd?

Mireille: De gedragstherapeut is een keer hier geweest. Verder hebben we telefonisch en schriftelijk contact gehad. Hier heeft hij zelf de hond getest of dat het agressie was of onzekerheid. Waar het dus vandaan kwam. En hoe we dus het beste konden handelen. Dus we hebben ook een heel huiswerk pakket gekregen met wat we moesten doen.

Interviewer: Even terugkomend op de definities. Van welke definitie zou u zeggen dan moet er melding gemaakt worden? Is dit al bij een lichtelijk bijtincident of pas bij een ernstig bijtincident?

Mireille: Van een ernstig bijtincident moet sowieso melding worden gedaan. En eigenlijk die lichte ook want vaak moet je er iets mee. Het enige is ik vind het een beetje lastig "hoe?". Ik woon in een klein dorp. En in principe had ik het zelf ook wel willen melden. Maar ik weet wel, zodra mensen daar geur van krijgen dan wordt het verhaal steeds erger. En op een gegeven moment zeggen ze dat je een zeer agressieve hond hebt. Dus ik zou dan wel melding doen, maar dan wel anoniem. Nou ja anoniem, dat de politie het voor zichzelf houden. Totdat zij het nuttig achten actie te ondernemen.

Interviewer: Is dit de enige reden om voorzichtig te zijn met het maken van een melding?

Mireille: Voor mij wel, want we hebben ook niet voor niks contact opgezocht met de therapeut. Belangrijk dat je actie onderneemt want het hoort natuurlijk niet te gebeuren.

Interviewer: Mooi dat je dat uit je zelf hebt gedaan. Ook uit de bescherming van de hond denk ik?

Mireille: Ja en de burens. Het ging namelijk heel snel. Die mevrouw had het natuurlijk doorgekletst dat het een heel agressieve hond zou zijn naar kinderen. Terwijl de therapeut zei dat de hond kinderen totaal niet bedreigend vindt. Dus de kans dat ze uithaalt naar een kind is helemaal niet zo groot. Maar ja dat verhaal gaat natuurlijk dan wel de ronde. En dat vind ik het lastige met melding maken. Voor zover het openbaar is.

Interviewer: U geeft aan dat mensen gaan roddelen. Waar bent u dan het meest bang voor?

Mireille: Ik ben er bang voor dat ze raar gaan doen naar de hond. Als mensen heel angstig reageren denk ik dat een hond daar niet heel ontspannen op gaat reageren. Nu heb ik tegenwoordig wel een gele riem met "afblijven van de hond" aangeschaft. Dus je kunt het wel zien. Dus ik ben er zelf ook een beetje dubbel in. Ik wil natuurlijk niet dat het nog een keer gebeurt. Of dat het erger wordt.

Interviewer: Zijn er meer honden in uw omgeving die een bijtincident hebben veroorzaakt?

Mireille: Niet dat ik weet.

Interviewer: Heeft u eerder bijtincidenten meegemaakt? Buiten deze twee bijtincidenten om?

Mireille: Nee niet rechtstreeks.

Interviewer: Wel indirect?

Mireille: Mijn schoondochter is hard in haar gezicht gebeten toen ze kind was. Dus ik weet wat voor een impact dat kan hebben.

Interviewer: Bent u daardoor misschien ook anders gaan kijken naar bijtincidenten?

Mireille: Nee, eigenlijk niet.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van bijtincidenten?

Mireille: Het blijft een dier. Ik vind dat er van honden veel te veel gevraagd wordt van wat ze moeten verdragen. Dus dat het niet vaker misgaat, daar ben ik eerder verbaast over.

Interviewer: Wat is een reden voor u om er zo over te denken?

Mireille: Deels omdat die therapeut dat uitgelegd heeft. En deels omdat ik al heel lang bezig ben om

lessen te geven op scholen. En onze eerste hond werd daarvoor gebruikt in de lessen. Dus ik heb een hoop kinderen gezien, ook veel angstige kinderen, waarbij nog niks gebeurt was.

Interviewer: Dus het stukje kennis en ervaring met honden die deze houding bepalen?

Mireille: Ja.

Interviewer: U geeft aan dat u vanwege sociale druk geen melding durft te maken. Maar speelt je kennis op het gebied van honden of die ervaring in de klassen ook nog mee? Je hond is bijvoorbeeld al jaren op basisscholen te vinden, nog nooit iemand gebeten. Waarom zou u dan nu wel van dit ene bijtincident melding maken?

Mireille: Het is niet dat ik daar deskundig genoeg voor ben om dit in te schatten. Vandaar dat wij ook iemand erbij hebben gehaald. Ik denk wel dat het moet gebeuren. Omdat hoe meer je registreert hoe meer je kan onderzoeken waar het fout gaat en waarom. Het is niet dat honden zomaar uitvallen, er zal altijd iets aan ten grondslag zijn. En hoe meer meldingen hoe duidelijker dat beeld kan worden.

Interviewer: De haalbaarheid om hulp te zoeken. Hoe gemakkelijk kon je een gedragstherapeut inschakelen?

Mireille: Ik moet zeggen dat ik dat niet helemaal meer weet. Ik ben op internet gaan zoeken naar een organisatie die goed bekend stond. En zo zijn we bij Tinley gedragstherapeuten uitgekomen. Maar ik weet niet meer exact waar ik dat gelezen heb. Ik denk dat vooral motivatie helpt. Als mensen motivatie hebben dat je dan zoek je harder dan wanneer je vindt dat het moet zeg maar.

Interviewer: Wat was voor u de belangrijkste motivatie?

Mireille: Ik wil mijn burens graag heel houden. En ik wil voorkomen dat het nog een keer gebeurt. Zowel van de hond uit als naar de burens toe.

Interviewer: Heeft u getwijfeld om geen hulp te zoeken?

Mireille: Nee, maar ik moet zeggen dat het stukje sociale druk daar wel heeft meegeholpen. Ik dacht als er gedoe komt, dan heb ik mijn best gedaan om het op te lossen.

2. Anouk

Maandag 20 april 2020

10.00

Het bijtincident heeft in februari 2020 plaatsgevonden, op het werk van Anouk. De eigenaar en bedrijfsleider zijn ingelicht over het bijtincident, geen verdere registratie bij politie of gemeente.

Interview is afgenomen door Auchel Huijbregts.

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kun je een korte omschrijving geven van de situatie waarin het bijtincident heeft plaatsgevonden?

Anouk: Ik ging de hond uitlaten bij de poort naar zijn baasje. En de andere hond, de gene die mij gebeten heeft, glipte mee. Daar maakte ik me eigenlijk niet zo druk om omdat dat wel vaker gebeurt. Ze kunnen niet weglopen ofzo. Dus er zaten twee honden bij de poort. De hond die zijn baasje zag reageerde dat af op de andere hond, waardoor ik er tussen moest komen. Toen heb ik de hond aan het baasje gegeven. Ik ben voor de andere hond gaan staan en gezegd met mijn hand wijzend van "he hier weg wezen" en toen beet die in mijn vinger, mijn duim.

Interviewer: En u heeft vervolgens de eigenaar van de hond hierover ingelicht?

Anouk: Ja.

Interviewer: Gezien de definities die in dit onderzoek worden gehanteerd. Zou je melding maken van een licht bijtincident?

Anouk: Dat is afhankelijk. In dit geval was het een licht bijtincident en heb ik het wel gedaan. Maar deze hond heeft wel eerder agressief gedrag vertoont. En dat zeg ik niet altijd tegen de baasjes.

Interviewer: En wat is dan de reden om dat bijvoorbeeld niet te zeggen?

Anouk: Omdat ik niet wil dat zij de indruk krijgen dat hun hond negatief verandert op de omvang. Terwijl in mijn hoofd het gedrag verklaarbaar is. Dus zou het uit het niets zijn en zou ik echt schade toebehoren dan zou ik wel zeggen "he daar moet iets aan gedaan worden" en daar moeten we wat mee en dan de baasjes op de hoogte stellen. Maar op het moment dat ik snoepjes uitdeel aan hondjes en eentje denkt "hallo ik wil ook" en hij gaat echt op afstand tegen mij grommen of blaffen en achtervolgt me en wil eigenlijk in mijn kuit hangen omdat die zijn koekje niet krijgt. Dan maak ik er niet echt zo een issue van omdat meerdere honden dat zo doen.

Interviewer: Is het dan meer dat je de hond in bescherming wilt nemen ?

Anouk: Ja nee meer voor het baasje. Want ik merk dat mensen het echt als hun kinderen zien en ze willen liever niet dat ze wat negatiefs doen naar andere honden of naar ons. Op het moment dat ik het verklaarbaar vind, de hond waar ik het over heb is een Franse Bulldog, en het is echt duidelijk Bulldog gedrag. Dan vind ik het niet nodig om het elke keer te vermelden. Soms zeg ik iets van "hij was wel weer een beetje lastig omdat die geen snoepje van mij kreeg" en dan maken we er een beetje een geintje van. Zo van hij deed eigenlijk niet helemaal zoals ik wilde maar ik ga niet elke keer zeggen van hij blaft weer en hij wilde weer in mijn kuit gaan happen.

Interviewer: Stel het is wel een ernstig incident dan zal je er wel melding van maken?

Anouk: Ja, absoluut.

Interviewer: En wat is dan de grens om melding te maken?

Anouk: Als het me echt overvalt. Zowel schrik al fysieke pijn of blauwe plek of bloed, dat soort

dingen. Dus ik denk echt de ernst van de verwonding. Maar ook echt wel het onverwachte als ik hem niet heb zien aankomen. En hem dus niet verklaarbaar vindt.

Interviewer: En wat is voor u het belang dat het gemeld wordt bij de eigenaar, wanneer het dus wel gebeurt?

Anouk: Om het gedrag te kunnen monitoren zowel bij ons op werk als de hond thuis. Want vaak zie je dat als je bij ons ander gedrag aantoon, dat de eigenaren daar ook al last van hebben bijvoorbeeld met uitlaten. En als je het hebt over bijvoorbeeld jonge reuen dan kan het iets te maken hebben met hormonen. Als je het bijvoorbeeld hebt over, ik na nu even heel erg generaliseren, over een buitenlands hondje die wat angstiger is geworden. Dat kan bijvoorbeeld een ervaring zijn geweest waar we dan iets mee moeten. Dan moeten we dus zeggen, dat die tijdelijk niet in grote groepen gaat ect. en dan kunnen we de baasjes daarin ook meer begeleiden.

Interviewer: Je bent al vaker gebeten door een hond. Het incident dat we nu bespreken is een lichtelijk bijtincident. Ben je ook al in aanraking geweest met ernstige bijtincidenten?

Anouk: Nee nee, ik heb het wel bij mijn collega gezien. Bij een oud collega van me. Maar ik heb het zelf niet meegemaakt.

Interviewer: Was je echt aanwezig bij dat bijtincident?

Anouk: Ja, ik heb het echt zien gebeuren.

Interviewer: Wat heeft dat met je gedaan? Heeft het bijvoorbeeld invloed op hoe je nu kijkt naar bijtincidenten?

Anouk: Nee, dat had wel invloed. Ik werkte er toen nog niet zo lang. En ik had dus ook nog niet zo veel ervaring met honden buiten mijn eigen huisdieren. En ik ben toen wel echt bang geworden voor die honden. En ik ben ook echt afstand van ze gaan houden. Ik ben ze eigenlijk anders gaan behandelen. Het waren twee honden, waarvan eentje ging bijten. Maar het was wel echt een attacking. Dus ik ging beiden echt zo veel mogelijk uit de weg.

Interviewer: Heeft dat een soort van lat gelegd? Als het die situatie niet evenaart dan vind ik het bijtincident niet erg genoeg?

Anouk: Ja, misschien ook wel ja. Wel voor mezelf. Want ja ik doe er vrij makkelijk over, ik heb ook een paar stagiaires die leg ik dan uit van deze hond moet je echt negeren, als die achter je gaat lopen moet je even omdraaien anders gaat die in je kuit bijten. Dus ik doe er best wel laconiek over. Terwijl we het hebben over bijtincidenten die gewoon zomaar kunnen voorkomen. En dan zie ik mijn stagiaires soms ook wel van "euhh oke". Maar dat is denk ik ook een beetje de sfeer van het bedrijf. Wij delen wel alles, elk incidentje delen we onderling met collega's en de baas in een app groep. Dus iedereen weet altijd wel wat er speelt. Maar wij hebben soms gewoon honderd honden op een dag. En er zitten inderdaad een paar tussen die hebben een kronkel voor vreemde mensen en dat soort dingen. Het is wel een soort van normaal geworden dat je kleine incidenten meemaakt. Zowel met honden onderling als naar ons toe.

Interviewer: Wat zou die houding kunnen verklaren? Heeft dat met kennis te maken of door eerdere gebeurtenissen?

Anouk: Ik denk dat dat het inderdaad is. Ik heb ondertussen opleidingen gevolgd. Dus omdat ik het verklaarbaar vind, schrik ik er ook minder van denk ik. En ik ben ook wel iemand die fysiek sterke honden is gewent. Ik heb zelf ook fysiek sterke honden waar ik dus mee stoei en dus blauwe plekken en krassen van heb. Dus puur van de normale omgang. Dat is dus iets wat er voor mij bij hoort zeg maar.

Interviewer: Je houding ten opzichte van registeren/ melden? Hoe sta je daar tegenover?

Anouk: Nou ja, soms maak ik dus een beetje een draai om. Ik vertel het sowieso altijd een beetje verzachtend. Dus het incident waar we het net over hadden, dat die in mijn duim beet deed echt oprecht wel pijn. Er was niet echt veel bloed ofzo, meer een blauwe plek. Maar het was wel noemenswaardig en dat zeg ik dan. Maar dan zeg ik niet van “ja en hij had me gebeten” maar dan zeg ik van “nou ik heb een beetje een domme fout gemaakt, want ik deed dit en had hem niet weg gehaald. En ja toen viel die uit. Dus het was eigenlijk een beetje mijn eigen schuld”. Dus dan meld ik het persoonlijk zodat hun niet het gevoel hebben dat hun hond agressief of wat dan ook is.

Interviewer: Zoals ik het begrijp leg je dus eigenlijk de schuld bij jezelf neer.

Anouk: Ja, dat ik in die zin vindt dat ik beter zou moeten weten.

Interviewer: Wat is de reden om de schuld bij jezelf neer te leggen?

Anouk: Mensen brengen de hond bij ons in de veronderstelling dat wij professionals zijn en dat we goed voor een hond zorgen. En dat wij weten hoe wij met een hond moeten omgaan. Dan nemen wij echt geen agressieve honden aan, want die kunnen wij niet in de groep hebben en hebben wij ook geen zin in. Kijk in principe worden honden een voor een naar hun baas gebracht. Ik liet hem doorglippen. Ik had ook kunnen zeggen van weet je ik haal hem eerst terug of ik lijn hem aan of even achter een hekje. Dan had ik het kunnen voorkomen. Dus daarom leg ik eigenlijk de schuld bij mezelf. In deze gevallen. Maar er zijn ook gevallen inderdaad dat ik er niet wat aan kan doen. Dat het echt wel aan de hond ligt.

Interviewer: De actie die je hebt ondernomen om in dit geval naar de eigenaar te stappen. Wat had invloed op die beslissing?

Anouk: Ik denk omdat het een wat heftigere uitval is dan dat ik van die hond gewent ben. Hij kan altijd naar mij grommen en grauwen en heeft altijd bullen gedrag. En dan zet ik hem altijd even achter een hekje zodat die daar de kans niet voor krijgt om in opwinding meegenomen te worden. Dat gebeurde nu wel. En hij heeft me ook wel echt gewoon gebeten. En dat ben ik niet van hem gewent op die manier. Plus dat het baasje een hele begrip volle man is. Dus ik klets altijd wel met die man. En dat maakt het dan ook makkelijker om dit soort dingen te vertellen.

Interviewer: Wat maakt het dat deze man je gerust stelt om het wel te vertellen?

Anouk: Omdat hij niet overkomt als een oordelend persoon. Zowel naar de hond toe als naar mij toe. Dus ik heb niet het idee dat het invloed heeft op hoe hij kijkt naar mij of naar zijn hond of hoe hij zich gedraagt naar mij of zijn hond. Heel begripvol zeg maar, heel relaxt.

Interviewer: Wat maakt het zo belangrijk dat een hondeneigenaar er op die manier tegen aan kijkt? Wat als iemand dat niet uitstraalt?

Anouk: Dan ga ik aan het bedrijf denken. Want ik heb wel baasjes die meteen bij de baas aan de bel trekken. Dat is prima hoor, want ik ligt mijn baas ook altijd in. En zij is ook super begripvol en weet hoe het allemaal loopt. Maar toch ga ik dan meer denken in het bedrijfsbelang. Je wilt voorkomen dat er problemen zijn. Stel dat het echt van die zeurende mensen zijn. Die om elk akkevietje “O mijn kind! de vacht zit verkeerd. Wat is er gebeurd?” Dan wil je ook niet dat dat soort mensen slecht recensies gaan plaatsen of hun hond weghouden. Dat ze dan zelf de keus maken om niet meer te komen dat is prima maar je wilt niet dat het bedrijf een slecht naam krijgt.

Interviewer: Hoe makkelijk is het om melding te maken bij de eigenaar?

Anouk: Nu hebben we toevallig het rooster omgegooid. En ben ik eigenlijk elke dag de afsluiter. Dus ik zie alles baasjes die hun honden komen ophalen. En dat maakt het echt makkelijker. Deze hond heeft me meerdere malen echt hard gebeten in mijn schoen. En die kwam altijd met de bus. Mijn collega's rijden de bussen dus ik zag die baasjes nooit. Ik wist alleen je moet oppassen met Harry. Het

gebeurde dan regelmatig dat ik niet goed genoeg oplette en dan had Harry me weer eens. Ik kon dat niet zelf vertellen aan de baasjes omdat ik die nooit zag. Dus ik melde dat bij mijn collega en mijn baas. En wat er verder mee gebeurde dat liet ik aan hun over. Dus daar zit wel het verschil in. Nu ik ze zelf elke avond zie kan ik het ook makkelijker vertellen. En zijn zij ook wat geruster omdat ik het vaste gezicht ben in de avond. Ik ga bijvoorbeeld niet telefonisch contacten. Dat laat ik echt aan mijn baas over als ik ze niet zou zien.

3. Henk

Donderdag 23 april 2020 15.00

Het bijtincident heeft in december 2018 plaatsgevonden. Hij is gebeten tijdens een rondje hardlopen in het bos. Vervolgens heeft hij zelf de eigenaar van de hond achterhaalt. Verder heeft hij geen melding gemaakt van het incident.

Interview is afgenomen door Auchel Huijbregts.

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Zou je een korte omschrijving kunnen geven van de situatie?

Henk: Ik was aan het hardlopen in het bos hier vlak bij huis. Ik loop hier zo vanuit het huis het bos in, een rondje dat ik vaak loop. En er is daar een honden losloop gebied, waar honden dus vrij mogen lopen. Ik denk dat het nog wel net in het losloop gebied was. Ik weet nooit helemaal precies waar de grens daarvan is. Ik passeerde daar al hardlopend twee vrouwen die met drie honden aan het wandelen waren. Ze hadden drie verschillende honden bij zich. Een jongere kleine hond was aangeliend. Een grotere Dobermann hadden ze bij de halsband gepakt. En een derde hond die er wat los bij liep. Ik was er een eindje voorbij gelopen en sloeg een pad in rechtsaf. Dus ik was uitzicht van die mensen en die honden. En toen hoorde ik ineens wat geroep achter me: "ohh stop stop daar gaat die weer!" Ik liep gewoon door en toen keek ik achterom toen kwam dat jonge hondje achter me aanrennen, die hadden ze blijkbaar van de lijn los gelaten. En die werd gevolgd door de Dobermann, die rende er achteraan. Ik liep gewoon door en dat kleine hondje rent om me heen en in een keer hap, die Dobermann bijt in mijn kuit. Hij liet daarna ook meteen weer los. Ik weet ook niet of ik een trap beweging maakte maar hij had meteen weer los gelaten. En toen was hij weer terug gerend naar de dames die er mee aan het wandelen waren. Die hebben het zelf niet eens gezien, want die waren de hoek nog niet om. En toen zat ik in twijfel loop ik weer terug, maar ja nee je loopt er niet weer achteraan. Ik ga niet nog een keer die confrontatie met die hond aan. Dus ik ben doorgerend. Ben blij dat hij heeft losgelaten en ben doorgerend. Na een paar honderd meter keek ik even naar mijn kuit, hij bloede een beetje en gaf een stekende pijn. Maar ik kon er toch nu niks mee dus ben er eerst nog mee naar huis lopen. En thuis doe je je broek uit en zie je dat de tanden erin staan. Een keurige afdruk van boven en onder gebit stond in mijn kuit. Geen hap vlees weg maar toch even voor de zekerheid naar de huisarts. De tetanus prik hoefde ik niet te hebben want die had ik net anderhalf jaar daarvoor al gehad voor een buitenlandse reis. Maar toch wel een antibiotica kuur mee gekregen en de huisarts had het gelijmd. Een paar waren blauwe plekken maar enkele waren ook heel diep, dus die moesten even gelijmd worden. En ik moest een kous dragen, wanneer ik veel ging staan. Dus ik heb een week of twee niet kunnen hardlopen, maar wel verder nog veel kunnen doen. Alleen want voorzichtiger gedaan, als ik niet hoefde te staan dat ik zo veel mogelijk met mijn been omhoog zou moeten zitten. En zo is het mooi hersteld, er zitten alleen nog een paar littekens. Wonderlijk was dat de broek nog heel was.

Die dag dat ik thuis kwam heb ik een foto gemaakt van het verband er om heen en de ervaring gedeeld op Facebook. Zo van ik ben vandaag door een hond gebeten en een soort van signalering, weet iemand wie deze mensen zijn? En die zelfde avond kreeg ik via via iemand in de omgeving die iemand kende die hieraan zou kunnen voldoen. Die kon mij het adres geven en ik ben er die zelfde avond nog naartoe gereden. En daar aangebeld en twee van de drie honden waren daar in huis en een van die twee vrouwen. En die heb ik mijn verhaal verteld. Dus ik heb melding gemaakt bij de mensen zelf. Zo van hun moeten het wel weten. Ik wilde geen schade verhalen, daar had ik ook geen zin in. De kosten waren de materialen van de huisarts en die kous, dus verder valt het mee. En ik heb ook geen melding bij de politie gedaan of iets dergelijks. Ik beschouw die mensen al

verantwoordelijke mensen. Kijk en meestal zeggen mensen “ja dat doet die anders nooit” of “dit is de eerste keer” ja, daar koop ik niks voor. Kijk ik wil niet op mijn geweten hebben dat er de volgende keer een kind in het gezicht gebeten wordt. Dus zo.

Interviewer: Die mensen stonden daar ook voor open?

Henk: Ja, ze stonden open voor mijn verhaal. Hun reactie was wel: “ja, nog nooit meegemaakt.” En ik heb nooit meer contact met ze gehad. Ook nooit meer wat van ze gehoord. Ik had ze ook mijn telefoon nummer gegeven. Ze konden we me ook bellen of wat dan ook. Ik heb ze daarna ook nooit meer gezien. Ik ben zelf sinds dien ook veel voorzigtiger met honden. Als ik nu met hardlopen een hond zie ga ik wandelen, ik ga niet meer hardlopend honden passeren. Ik hoorde van andere mensen dat als je hardloopt en je loopt langs een hond dat je dan een soort jachtinstinct van de hond triggert. Dus ik dacht dat ga ik voorkomen. En er lopen natuurlijk best wel veel honden in dat losloopegebied.

Interviewer: En bij mensen in je omgeving, die honden als huisdier hebben. Ben je na deze ervaring ook extra voorzichtig?

Henk: Ik ben wel heel alert, maar ben niet bang. Ik ben altijd al voorzichtig geweest, want ik zit niet te wachten om gebeten te worden. Ik ben ook niet heel handig in de omgang met honden, in de zin van aankijken en hoe je er mee om moet gaan. Maar ik ben wel sindsdien bij elke hond op mijn hoede.

Interviewer: Ben je dan ook niet opgegroeid met honden in je omgeving?

Henk: Nee dat helemaal niet. Wel eens met de hond van mijn broer gewandeld. En ik ken wel mensen die honden hebben maar heb er zelf geen ervaring mee.

Interviewer: En wat maakt honden voor jou zo onvoorspelbaar?

Henk: Nu helemaal, ze zijn echt onbetrouwbaar voor me geworden in het algemeen. Ik schat nu al vrij snel in van hoe groot is die en wat voor een honden soort is het. Rottweilers, Dobermanns zijn hondensoorten die zijn berucht en een loslopende herder zal ik ook niet echt vrolijk op af stuiven.

Interviewer: Is dat meer omdat je ze niet kan inschatten?

Henk: Nee, ze zijn gewoon berucht. Misschien omdat ik te veel verhalen gehoord heb over bijtende Rottweilers en bijtende Dobermanns. Dat soort soorten zijn naar mijn gevoel onbetrouwbaar. Wat ik er dan van weet met mijn beperkte kennis. En het is wel zo danig dat ik deze soorten van uiterlijk herken.

Interviewer: Hoe kom je aan deze kennis?

Henk: De Dobermanns heb ik leren kennen van Magnum vroeger op televisie. Zeus en Appolo de twee honden van Magnum zijn grote vriend. Ken je die serie? Het is een soort van detective serie in mijn jeugd op televisie.

Interviewer: Nee, dat ken ik niet.

Henk: Via dat soort films en media. En ik heb wel eens wat gelezen over hondensoorten en uit media berichten. Pas nog een bericht over een Rottweiler die een kind gebeten had.

Interviewer: Even terug komend op de vragen van het onderzoek. Als we naar een lichtbijtincident kijken, zou je dit melden.

Henk: Ik zou het niet meteen bij de politie melden, wel bij de eigenaar.

Interviewer: Kijkend naar een ernstig bijtincident, zou je daar een melding van maken?

Henk: Ja, als je het hier omschrijft wel.

Interviewer: Waarom zou je daar wel melding van maken?

Henk: Omdat het ook strafbaar gedrag is. Ik denk dat een hondenbezitter verantwoordelijk is voor het gedrag van een hond. En als een hond zulk onvoorspelbaar gedrag vertoont dan is hij gevaar voor de samenleving. En daar zou iemand wel op aangesproken moeten worden.

Interviewer: Zou je dit dan zelf melden bij de politie of zou je die verantwoordelijkheid via de eigenaar willen spelen?

Henk: In eerste instantie de eigenaar. Maar kijk als er echt sprake is van schade, dan is het een schade verhaal en zou ik de politie inschakelen.

Interviewer: Wat is voor u het belangrijkste dat bijtincidenten gemeld worden?

Henk: Preventie, dat dit soort dingen niet weer gebeuren. Dat de hond aan banden legt wordt om te voorkomen dat hij in herhaling gaat vallen.

Interviewer: De situatie die u heeft meegemaakt, zou u dat als een licht of ernstig bijtincident zien?

Henk: Ik zat er net over te twijfelen. Volgens mij zit ik er net tussen in. Naar mijn gevoel, ook met de antwoorden van net, zit ik er net tussen in van wat ik heb meegemaakt. Het was niet een poging om even te happen, de hond beet gewoon. En ik had ook echt een wond aan mijn been. En ik heb er ook echt last van ondervonden en medische hulp bij nodig gehad. Zonder die medische hulp was er waarschijnlijk ook niks mis gegaan, maar dan had het herstel langer geduurd en verhoogde kans op infectie enzo. Dus ik heb wel die medische hulp nodig gehad van de huisarts. Ik heb er ook over staan twijfelen, moet ik er mee naar de politie of niet. Moet ik het dan melden? Sommige mensen zeiden wel tegen mij, dat ik het bij de politie moest melden. Ik had zo iets van "ja, ik wil die mensen niet nu klemzetten ofzo. En wat voegt dit toe?" Maar het was wel een grens geval inderdaad. In mijn gedachten was het wel van de volgende keer pakt deze hond een kind. Dus dat is voor mij wel de reden om opzoek te gaan naar de eigenaar. Wat gelukkig gelukt is. Dus ik hoop dat het eens en nooit weer was. Dus het was voor mij een tussenliggend geval. Echt een beetje er tussen in.

Interviewer: Hoor je in je omgeving wel eens van bijtincidenten?

Henk: Nee, niet vaak. Kijk als je zoiets op Facebook zet dan krijg je allemaal reacties van iemand die ook ooit eens beten is: "ja dat heb ik ook eens meegemaakt." Maar dat is vaak niet iets recents of uit omgeving.

Interviewer: Het is dus niet zo dat je zelf eerder mee in aanraking bent gekomen in je omgeving?

Henk: Nee.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van bijtincidenten?

Henk: Ik vind dat dit absoluut niet moet kunnen. Hondensoorten die bijterig zijn moeten aan banden gelegd worden. Ik bedoel honden heb je voor je plezier en dit soort bij schade dat moet niet mogen.

Interviewer: En wat is voor u een reden om zo'n standpunt in te nemen.

Henk: Omdat honden er zijn voor het plezier en niet voor de agressie. Als mensen mag je elkaar ook niet wat aan doen, met een mes steken of dat soort dingen. Dat mag ook absoluut niet en waarom zou een hond dat dan wel mogen? Kijk als je in de vrije natuur loopt en je wordt door een wolf aangevallen dat is het risico van in de vrije natuur lopen waar wolven lopen. Maar een hond als huisdier, dan is de eigenaar verantwoordelijk voor het gedrag van de hond. Dat is dezelfde verantwoordelijkheid die je hebt als mens ten opzichte van je medemens. Als je een hond hebt en die brengt schade toe bij een ander, dan is het hetzelfde als dat je zelf iemand schade toebrengt met een mes.

Interviewer: U zegt daarmee eigenlijk dat de veiligheid van de samenleving gewaarborgd moet worden.

Henk: Ja, kijk het is een ander verhaal als een politie politiehonden heeft die getraind zijn. Die zijn in de handen van de politie een soort wapen. Kijk en daar kan ook schade bij optreden dat kan gebeuren. Net zo goed als dat een politie agent een geweer in zijn handen heeft en een schot lost. Dat kan ook verkeerd uitpakken. Dus dat is een ander verhaal. **Maar gewoon een huisdier van iemand is geen wapen dat iemand mag hanteren.**

Interviewer: En je houding ten opzichte van registeren hoe zie je dat?

Henk: Nu ik er zo over nadenk is elk bijtincident strafbaar. Maar goed dat geldt ook voor andere misdaden. Ik ken iemand die door een mes gestoken is en daar uiteindelijk ook niet mee naar de politie is gegaan. Het is een strafbare handeling maar niet elke strafbare handeling wordt bij de politie gemeld. Ik heb er nooit zo over nagedacht, maar nu ik er zo over denk, wat vind ik er precies van? Ik denk dat het vergelijkbaar is voor mij.

Interviewer: Ja en daar dat een deel niet gemeld wordt zijn de cijfers van het aantal bijtincidenten in Nederland niet bekend.

Henk: Ja, het is vergelijkbaar met huiselijk geweld. Daar is ook niet alles bekend en dat geldt hier ook. **En ik hoop ook dat een deel met de mantel bedekt blijft, want als we iedereen die een fout maakt of een overtreding begaat meteen aan de schandpaal nagelen dan zou de samenleving ver te zoeken zijn.** En dat denk ik ook met bijtincidenten van honden. En incidenten waarbij het een keer gebeurd dat een hond hapt zoals mensen die ook wel eens een keer ruzie hebben en een klap geven.

Interviewer: Dat bijtincident bij Kaatsheuvel, over die Rottweiler die dat kind gebeten heeft. Die mensen hebben geen registratie gedaan van het incident. Dat stond laatst in de krant

Henk: Terwijl dat kind echt zware schade had. Dat is wonderbaarlijk.

Interviewer: Dus ergens zit misschien nog wel een sociale kant.

Henk: Ja, een ander het hand boven het hoofd houden en die vergevingsgezindheid is soms groot en dat is van hele goede waarde om vergevingsgezind te zijn. Maar tegelijk moet je wel denken aan eventueel vervolg. **Kijk als verantwoordelijke eigenaar, de hond toevallig een keer is losgebroken en een keer zo iets gebeurd dan is het een ander verhaal dan mensen die er nonchalant mee omgaan: "nee mijn hond doet zoiets niet."**

Interviewer: U heeft in ieder geval wel actie ondernomen door die mensen op te zoeken. Wat had grote invloed op deze beslissing omdat te gaan doen?

Henk: Ik had vooral voor mezelf het besef. Ik loop in een bos met een speelplek voor kinderen vlakbij. **Dat als die hond hier vaker losloopt, hij een kind kan pakken. Dat was voor mij het hoofdmotief. En mijn vrouw en dochter die thuiswaren bevestigde dat ik hier inderdaad wat aan moest gaan doen en die mij daarin hebben gestimuleerd.**

Interviewer: Dus je sociale omgeving heeft hierbij een rol gespeeld?

Henk: Ja.

Interviewer: Wat maakte het lastig om hun te vinden?

Henk: Ja, de handicap was dat ik hun helemaal niet kende. Ik wist niet waar ze vandaan kwamen of wat dan ook. Je veronderstelt wel dat mensen die hier in het bos wandelen, ook in de buurt wonen meestal. Het was dus eigenlijk niet zo heel lastig, ik had gewoon een melding op Facebook gedaan. En dit werkte blijkbaar als een tierelier en heel de omgeving reageerde ook. Dus dat ging eigenlijk best soepel, dat je binnen een halve dag een adres hebt.

Interviewer: Wist je dat je melding kon maken bij de politie van dit incident?

Henk: Ja, dat wist ik wel. Van geweldsincidenten kun je melding bij de politie doen, ja.

Interviewer: En wat was voor u een motief om van dit incident geen melding te maken?

Henk: Toch niet de moeite waar is om het te melden. Of wat moet de politie hier mee? Dan moeten ze hier actie op ondernemen of het verdwijnt ergens in een archief, zo'n melding. Als ik het nu zo achteraf op terug denk had ik het misschien wel moeten doen, als melding. Dan kan de politie zelf bedenken wat ze er mee doen. Ik vond het belangrijkste dat de mensen zelf op de hoogte zijn, de eigenaar. En de eigenaar op zijn verantwoordelijkheid aanspreken vond ik belangrijker. Ik heb eerder wel eens een incident geregistreerd bij de politie. Toen was ik een halve dag bezig om het op het juiste loket te krijgen en vervolgens moet je maar weer afwachten wat voor een actie er op ondernomen wordt.

Interviewer: Is dat misschien ook een reden om dit allemaal niet voor dit dingetje te doen?

Henk: Het was een half jaar ervoor, en iets wat wel groter belang had. En dat heeft me toen best wel heel veel tijd gekost inderdaad.

Interviewer: Heeft u daar toen uiteindelijk iets voor terug gekregen?

Henk: Daar is serieus werk van gemaakt. Dat had de politie heel goed opgepakt. Het was een geweldsbedreiging, niet voor mezelf maar andere mensen. En daar is toen wel echt werk van gemaakt. Ik heb in die zin een positief beeld van de politie. Maar als je met dat soort meldingen te maken hebt, weet je wel dat er veel papierwerk en rompslomp bij komt kijken. En dan heb je de afweging, is dat de moeite waard?

4. Sabrina

Donderdag 23 april 2020 17.00

Het bijtincident heeft in oktober 2019 plaatsgevonden. Ze is gebeten door een hond van een vriendin.

Interview is afgenomen door Auchel Huijbregts.

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kun je een korte situatie omschrijving geven van wat er gebeurt is?

Sabrina: Ik was bij een vriendin thuis en die heeft twee hondjes die ik al heel wat jaar ken. Ik dacht eigenlijk dat het veilig was. En dat hondje mag op de bank en ik zat naast dat hondje. En ik wilde eigenlijk met dat hondje gaan knuffelen. Dus ik ging met mijn gezicht een beetje over dat hondje heen. Dat hondje kijkt op en kijkt mij aan. En ik kijk dat hondje ook aan in zijn ogen. En op dat moment dacht dat hondje toch blijkbaar dat vind ik eng. En toen beet hij me in mijn wang. En dat was toch wel een flinke beet. Hij beet wel hard in mijn wang, dus ik had toen van die perforatie wondjes in mijn wang. Dat was eigenlijk de situatie. Het waren twee snelle happen achter elkaar.

Interviewer: Bent u daarna nog naar de huisarts geweest?

Sabrina: Ja, het was al s`avonds en ik was niet in mijn eigen stad. Dus we hebben toen daar naar de plaatselijke huisartsenpost gebeld. Want het was wel behoorlijk aan het bloeden. Dus ja we hadden zo iets van moet er nog wat mee gedaan worden of kan het gewoon zo weet je wel, dat was niet helemaal duidelijk. Dus ik had de huisarts gebeld en die vroeg van hoe zit het met je tetanus prik? Dus toen zei ik zo van die heb ik als puber ooit eens gehad. Dus toen zei ze kom toch maar even langs. En toen zijn we daar langs gereden. En toen heb ik daar een prik gehad en heeft zij het schoongemaakt. Ze vond het niet nodig om te hechten. Het was een perforatie wondje, niet dat het verscheurd was ofzo. Het was wel flink in mijn wang maar niet zo erg dat het dus gehecht hoefde te worden.

Interviewer: Heeft u verder nog iets met dat incident gedaan? Bijvoorbeeld melding gemaakt?

Sabrina: Nee, ik heb het nergens gemeld. Ook helemaal niet over nagedacht dat dat zou kunnen. Ook dan had ik het niet gedaan hoor. Want ik had wel zo iets van ik weet wel waar die hond op dat moment stond. En waardoor het dus kwam dat hij dat deed, snap ik wel.

Interviewer: U zegt net dat u helemaal niet over na heeft gedacht om het te melden. Weet u dat u wel melding kunt maken of was dat verder ook niet bekend?

Sabrina: Nee, dat was eigenlijk ook niet bekend.

Interviewer: Gezien de definities van het onderzoek. Zou u melding maken van een lichtbijtincident?

Sabrina: Ja, ik vind dit een lichtelijk bijtincident.

Interviewer: Zou je ook melding maken van zo een lichtelijk bijtincident?

Sabrina: Nee, want als het gedrag te verklaren is dan vind ik het niet nodig.

Interviewer: Zou u melding maken van een ernstig bijtincident?

Sabrina: Ja, dat zou ik wel melden, want dan is zo een hond niet betrouwbaar. Als een hond bepaald gedrag vertoont, zonder dat je daar een reden bij kan zoeken, zoals een deskundige bijvoorbeeld kan doen. Ja dan is dat gewoon gevaarlijk. Dan kan het zomaar weer gebeuren.

Interviewer: U zei net dat de situatie waar u in beland bent een lichtelijk bijtincident is. Deze heeft u verder niet gemeld. Had je dat achteraf gezien nog wel willen doen?

Sabrina: Nee, ik vind het nog steeds niet nodig omdat ik snap waar die hond vandaan kwam. Kijk het

is natuurlijk nooit leuk als je gebeten wordt. Maar het is natuurlijk hond eigen dat ze grote tanden hebben en op die manier alleen kunnen duidelijk maken dat ze zich bedreigd voelen. Dus ik kon me goed indenken dat dat beest zich bedreigd voelde. En dus geeft hij mij die waarschuwing op die manier. Het is jammer dat dat een beetje hard handig was maar ja ik hond het wel begrijpen. En het was ook niet zo dat hij daarna door bleef bijten of wat dan ook.

Interviewer: Hij heeft zijn grens aangegeven en toen was het goed.

Sabrine: Precies ja.

Interviewer: Bent u vaker gebeten door een hond ?

Sabrine: Ja, ik heb wel nog een keertje toen ik tiener was een soort gelijk iets meegemaakt. Maar dat was niet helemaal raak, dus ik had een klein wondje. Maar het was eigenlijk een soort gelijke situatie dat ik er overheen hing.

Interviewer: En die heeft u ook niet gemeld toen?

Sabrine: Nee.

Interviewer: Hoor je in je omgeving wel eens over bijtincidenten? Dat die plaatsvinden?

Sabrine: Ja, ook wel een heel ernstig bijtincident meegemaakt bij een buurtbewoner, die heb ik daarna ook wel gesproken. Haar hele kuit was eruit gebeten. Dat was we heel ernstig. Die heeft ook helemaal moeten revalideren enzo.

Interviewer: Heeft die situatie ook een beetje bepaald hoe u tegen bijtincidenten aankijkt?

Sabrine: Nee, voor mij niet. Kijk als een hond op straat op me afstormt en mij bijt, zonder dat ik voor hem enige bedreiging vorm. Dan zou ik het niet begrijpen. Dus het ligt bij mij echt bij of ik de situatie kan begrijpen.

Interviewer: Dus als u de situatie begrijpt dan zou u geen melding maken?

Sabrine: Ja, op het moment dat het mijn kuit is wat mij betreft wel. Maar als ik een lichte verwonding krijg maar ik begrijp hem niet dan zou ik wel een melding maken.

Interviewer: Dus als je hem niet ziet aankomen?

Sabrine: Soms kan je iets niet zien aankomen maar dan kun je het achteraf wel verklaren. Dus dat het gewoon echt niet verklaarbaar is. Dat je echt denkt, die hond doet het zomaar. Dan zou ik wel geneigd zijn om het te melden. En dan licht het er natuurlijk aan of je iemand kent ja of nee.

Interviewer: Want wat voor een invloed heeft dat?

Sabrine: Nou ja stel, die zelfde hond die van mijn vriendin waar ik op bezoek was, als die dat zomaar ineens zou doen. Hij ligt bijvoorbeeld heel rustig aan de andere kant van de kamer en hij komt opeens aangerend en hij bijt mij op dezelfde manier. Dan zou ik die hond eng vinden. Dan zou ik ook met mijn vriendin er over praten maar ik zou die hond niet aanmelden. Want dat zou ik voor die vriendin dan vervelend vinden. Ik denk dat dan toch het sociale aspect mee gaat spelen.

Interviewer: Wat is jouw houding ten opzichte van een bijtincident?

Sabrine: Ik heb sinds mijn twintigste honden. Eerst eentje en daarna heb ik er twee genomen. Sinds ik deze twee honden heb, ben ik minder vrij in dat opzicht. Omdat ik weet hoe zij is, een van mijn twee honden. En daardoor ben ik anders naar honden gaan kijken. Maar met mijn eerste hond was ik altijd heel relaxt, ook naar andere honden toe. Ik vind het dus eigenlijk nu pas heel belangrijk dat de eigenaar zijn hond heel goed probeert op te voeden. En als je weet dat er een risico is, bijvoorbeeld een angstige hond, dat je altijd goede maatregelen neemt. En daar dus heel voorzichtig mee bent.

Interviewer: De verantwoordelijkheid bij de eigenaar, hoe heeft u dat gedaan? Heeft u bijvoorbeeld hulp gezocht?

Sabrine: Het ontwikkelde zich al vrij vroeg dat ze angstig was, het is van nature een wat angstig hondje. Ik ben met haar naar gehoorzaamheidscursus gegaan, niet zo zeer voor de gehoorzaamheid, dat had ik haar zelf al geleerd. Maar ik dacht dan is ze op het veld ook met andere honden en mensen. En misschien kunnen we op die manier proberen dat het beter wordt weet je wel. Dus dat heb ik gedaan. En dat hielp wel. Maar het helpt niet 100 procent. Dus ik moet toch altijd uitkijken.

Interviewer: Is er iets wat je tegenhoudt bij het registreren van een bijtincident?

Sabrine: Ik moet eerlijk zeggen dat ik tot op nu niet wist dat je dat kan doen. Dus ik zou niet weten hoe die handelingen zijn.

Interviewer: Na het bijtincident dat u heeft gehad bent u naar de huisarts gegaan met uw vriendin. Vervolgens had u nog een gesprek daarover over wat er was gebeurd met die vriendin.

Sabrine: Ja, we hebben er wel uitgebreid over gepraat.

Interviewer: Heeft dat uiteindelijk nog wat opgeleverd? Bepaalde inzichten?

Sabrine: Ja, voor mijzelf het inzicht dat je toch altijd, ook bij een bekende hond, moet kijken of er signalen zijn. Ik ben nu toch wel voorzichtiger. Ook bij haar andere hond waarvan ik ook niet zou verwachten dat hij het zou doen. Maar toch ben je voorzichtiger dat je bijvoorbeeld niet zomaar over een hond heen gaat hangen. En voor haar heeft het ook wel inzicht gegeven dat je daar ook voorzichtiger mee moet omgaan als ze visite heeft.

5. Rachelle-Jean

Vrijdag 24 april 2020 12.00

Het bijtincident heeft in mei 2019 plaatsgevonden. Ze is gebeten door een hond van vrienden. De situatie was zo danig dat de ambulance van pas moest komen. De politie is ook per plaatse gekomen en heeft de situatie onderzocht en registratie gemaakt.

Interview is afgenomen door Auchel Huijbregts.

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kun je de situatie uitleggen waarin je bent gebeten?

Rachelle-Jean: Vorig jaar 8 mei was ik op bezoek bij vrienden waar ik eigenlijk heel vaak over de vloer kom. De honden kende ik dus ook heel goed. Het was eind van de middag en ik zat op de bank en de hond zat achter mij. Toen was ik hem aan het aaien achter mijn rug. Toen ben ik naar het togedraaid en toen is hij begonnen met het aanvallen van mijn gezicht. Dat was het eerste wat er gebeurde. Waar ik later achter kwam, omdat er zo veel adrenaline in me zat. Is dat de hond mij in mijn arm heeft gebeten. Toen hebben we de ambulance gebeld. En ben ik afgevoerd naar het ziekenhuis. De politie is toen later ook gekomen om te kijken hoe de situatie was in huis.

Interviewer: Het is nu allemaal goed? Verder geen blijvende complicaties?

Rachelle-Jean: De maanden erna zijn er natuurlijk veel complicaties geweest. Ik ben nu bijna een jaar verder en heb nu vooral littekens. Daarnaast heb ik ook zenuw pijn. Omdat mijn wang er bijna afgetrokken is heeft de zenuw zich opnieuw hersteld. Waardoor mijn zenuw van mijn oog naar mijn mond loopt. Dus elke keer als ik knipper met mijn oog, dan trekt de hoek van mijn mond een beetje omhoog. Dus ik heb nog wel een trekkerig gevoel in mijn gezicht, maar dat zou nog kunnen herstellen.

Interviewer: Wat heftig om te horen dat dit je is overkomen. Had je het zien aankomen?

Rachelle-Jean: Nee, dat is het ding. Achteraf ben ik bij Stichting Contacthond geweest. Daar heb ik heel veel geleerd over hondengedrag en dat soort dingen. Kijk achteraf gezien zie ik die waarschuwingstekens. Eigenlijk die hele situatie, over de jaren die hier naartoe heeft geleid. Nee ik zag het toen absoluut niet aankomen.

Interviewer: Zou jij melding maken van een licht bijtincident?

Rachelle-Jean: Weetje wat ik hier heel erg raar vind. Ik vind dat een melding van een bijtincident gemaakt moet worden door de eigenaar. Licht of ernstig bijtincident, het zou zaak moeten zijn van de eigenaar. Want na een licht of ernstig bijtincident kan er zo veel trauma bij het slachtoffer komen. Als ik kijk naar mezelf. Ik had echt niet ook nog willen nadenken, in de staat die ik was emotioneel gezien, over dat ik een melding moest gaan maken. Ik wilde gewoon denken aan mezelf. Ik ben er zeker mee eens dat er melding moet worden gemaakt, maar het liefst dan uit de kant van de eigenaar. Dat zij dan de verantwoordelijkheid nemen en melding maken. Of het nu vervelend voor die hond gaat uitpakken of niet.

Interviewer: Is er volgens jou dan nog wel een grens tussen lichtelijk of ernstig?

Rachelle-Jean: Kijk het kan zijn dat iemand alsnog metaal of fysiek hulp nodig heeft maar wel ... Ja dit is zo lastig. Kijk ik denk dat er wel een overeenkomst moet komen tussen het slachtoffer en de eigenaar van de hond van wat is er gebeurd en hoe melden we het. Niet perse bij de politie maar misschien kan er een meldpunt komen waar anoniem zo een melding gemaakt kan worden. Zonder dat er perse gevolgen zijn voor de eigenaar of hond. Dat er op die manier wel data gegenereerd kan

worden over hoe vaak zo iets zou eigenlijk voorkomt en bijvoorbeeld wat voor een hond richt het het meest aan? Wie zijn meestal het slachtoffer? Dat er gewoon meer inzicht in komt.

Interviewer: Waarom zou het dan anoniem moeten?

Rachelle-Jean: Niet perse anoniem maar niet alleen bij de politie. Weet je wat het is. Als de politie er bij betrokken wordt dan moet zo'n hond door een keuring en dat is gewoon een heel vervelend proces. Of überhaupt dat de politie over de vloer heen komt als je een incident hebt gehad.

Interviewer: Heb je naast inzicht verkrijgen nog een ander doel om melding te maken?

Rachelle-Jean: Ja, natuurlijk zijn er meerdere redenen voor. Als je kijkt naar wat ze kwalificeren als hoog-risico honden. Hoog-risico honden zijn een aantal rassen, maar ik denk dat letsel, metaal en fysiek, door heel veel verschillende honden wordt aangebracht. En die niet perse hoog-risico honden zijn. Met deze inzichten kun je misschien ook wat aan het beleid doen met betrekking tot het houden van honden. Kijk ik ben heel fanatiek geworden. Ik denk dat heel veel mensen hun hond niet begrijpen, ondanks ze denken van wel. Ik dacht altijd dat ik een hondenmens was tot ik bij Stichting contact hond echt heb geleerd over honden en hun gedrag en alles. Ik denk dat heel veel mensen niet begrijpen wat de signalen zijn die hun hond afgeeft. Als er meer inzicht komt in zowel lichtelijke als ernstige incidenten dan kan er misschien een beleid komen. Stel je wilt een hond, dat je dan bepaalde cursus moet volgen voor dat dat kan. Zodat je dat niet zomaar in huis kan hebben.

Interviewer: Dus echt het voorkomen van incidenten.

Rachelle-Jean: Ja en meer kennis over überhaupt honden.

Interviewer: Je zegt dat je echt een hondenmens bent, ben je ook opgegroeid met honden?

Rachelle-Jean: Ik ben met heel veel honden opgegroeid. Ik ging altijd naar kraakpanden waar veel honden waren. Ik ben altijd en overal iedereen zijn honden vriendje geweest. Tot dit gebeurde, toen kon het even niet. Maar nu ben ik een jaar verder en kan nu weer met elke hond opschieten. En ik snap ze nu ook veel beter.

Interviewer: Je hebt dus uiteindelijk zelf geen melding gemaakt van dit incident?

Rachelle-Jean: Nee, dat werd automatisch gedaan. We belden de ambulance en zij krijgen door in de meldkamer dat het gaat om een heftige honden aanval. Dan komt automatisch de politie ter plekke om te kijken hoe is de hond er nu aan toe? Wat is er precies gebeurd?

Interviewer: Je gaf aan dat je ook voor het incident veel met honden omging. Ben je vaker door een hond gebeten?

Rachelle-Jean: Nee.

Interviewer: Heb je verder in je omgeving al eens eerder een bijtincident meegemaakt?

Rachelle-Jean: Ja, maar niet zoals dit. Wel eens dat een hond heeft gehapt op iets.

Interviewer: Hoe ben je uiteindelijk met die vrienden omgegaan? Hebben jullie het er nog over gehad?

Rachelle-Jean: Ja, we zijn nog steeds echt super goede vrienden. De band is eigenlijk nog sterker dan ervoor. Zij stonden natuurlijk aan de andere kant. Ze hadden een ontzettend groot schuldgevoel dat dit was gebeurd. En zij hebben ook mijn gezicht gezien op dat moment. Waar ik meer zat van mezelf redden, hebben zij echt dat gore moeten zien. Zij zijn daardoor heel erg getraumatiseerd. We hebben het qua communicatie heel open met elkaar gehouden. Alle twee de verzekeringen gebeld. En die vriendin was ook de gene die kwam met Stichting Contacthond en had dat helemaal uitgezocht. Ja dus eigenlijk wel heel goed. En daar ben ik ook heel dankbaar voor. Ik denk niet dat er veel situaties

zijn waar dat zo is gegaan. Ik weet ook niet hoe ik er mee zou zijn omgegaan als ik de mensen niet zou kennen.

Interviewer: Hoe kijk je nu tegen bijtincidenten aan?

Rachelle-Jean: Ja, je kunt het je gewoon niet voorstellen. Net als vorige week, heb je vast ook wel gezien. Van dat meisje die door die Rottweiler is gepakt. Kijk dat soort dingen waren voor mij altijd heel ver weg. Die kon je je niet inbeelden. En dan dacht je vaak gewoon van “dat is zeker een slechte hond.” Maar opeens komt het heel dichtbij. **Je ziet zeg maar hoe snel het fout kan gaan. Wat ik nu beseft is dat er achter een bijtincident een veel groter verhaal zit.** Vanaf eigenaar vanaf slachtoffer vanaf de hond. Dan alleen hond is k*t dus hond valt aan. Of eigenaar heeft niet goed opgevoed dus hond valt aan. Er speelt zo veel meer dan dat. Dus ik denk dat ik veel minder snel oordeel over wat er achter de schermen zich heeft afgespeeld. En het belangrijkste is om te weten hoe het helemaal in elkaar zit voor je daar een oordeel over geeft. Uit ervaring weet ik ook dat ik heel veel mensen op Facebook heb gehad toen ik uiteindelijk een update had gedaan. Want heel veel mensen hadden het via via gehoord en ik dacht ik ga het dan toch wel even zelf vertellen. En dat heel veel mensen dan zeggen: “iel heeft die rot hond een spuit gehad?” terwijl dat het laatste was wat ik wilde met die hond. De eigenaar is gelijk in correctie training gegaan met de hond en hebben er voor gezorgd dat hij een twee kans zou krijgen. Uiteindelijk is hij alsnog ingeslapen omdat hij een tumor had. Wat we ook niet wisten. Dus misschien speelde dat ook mee. Maar ik vond dat soort opmerkingen dus wel heel moeilijk. Dat dat gelijk de reactie is. En toen besepte ik dat als je het zelf niet meemaakt je je ook niet kunt verplaatsen in dat de situatie groter is. Dat een hond spanning heeft omdat het thuis niet gaat of een tumor dat hij ziek is. Of het niet begrijpen van zijn lichaamstaal. Als ik nu terug kijk heeft hij zo veel tekens gegeven van “ik ben gestrest laat me met rust” maar dat zag ik niet. Want ik was hem achter mijn rug aan het aaien en toen ik me omdraaide was het foute boel. Al dat soort dingetjes spelen mee.

Interviewer: Je zei aan het begin van het gesprek dat je er heel fanatiek in bent geworden. Ben je bepaalde dingen gaan ondernemen?

Rachelle-Jean: Ik heb bijvoorbeeld voor Stichting Contacthond een video gemaakt. Kijk ik ben niet heel fanatiek geworden. Maar als iemand er naar vraagt dan wil ik ze wel heel het verhaal vertellen.

Interview: Heeft dit ook negatieve gevolgen gehad voor jou dit incident?

Rachelle-Jean: Ja, in het begin heeft dit heel veel dingen meegebracht. Ik ben gediagnosticeerd met PTSS en angststoornis in de maanden erna. Ik kon niet slapen s` nachts. Ik had constante herhalende nachtmerries. Het verhaal ging zich constant opnieuw afspelen. Waardoor is nu nog steeds aan slaapmedicatie zit. Ik had ontzettend veel angst voor honden. Als ik een hond op straat zag wilde ik liever een blokje om, zelfs als het een heel klein hondje was. Daarvoor ben ik toen naar Stichting Contacthond gegaan en ik heb traumaverwerking gehad. Maar natuurlijk ook veel onzekerheid. Ik zit nu met een litteken op mijn gezicht die super groot is. En in het begin was die ook vurig rood dus mensen kijken je aan. En kinderen vragen aan hun ouders “he mam, wat heeft zij op haar gezicht?” Al dat soort dingen zijn ook niet leuk. En op een gegeven moment depressie omdat je geïsoleerd bent van je omgeving. Ik durfde nergens meer heen. Niet naar vriendinnen met honden. Ja er kwam heel veel bij kijken

Interviewer: Zijn er ook dingen waar je achteraf heel dankbaar voor bent?

Rachelle-Jean: Dat ik bij Stichting Contacthond ben gekomen en nu veel meer over honden weet. En daardoor ook veel meer zelfvertrouwen heb rondom honden. Het was een soort schop onder mijn reet die ik nodig had in het leven. Het was zo heftig dat ik alles heb omgegooid. Ik heb bijvoorbeeld geen tijd voor mensen die niet om mij geven. Ik heb dus nu een heel klein groepje om me heen. Ik

doe nu echt de dingen in het leven omdat ik weet dat het ook heel anders kan lopen binnen enkele seconden.

Interviewer: Wat is jouw houding ten opzichte van het registreren van bijtincidenten?

Rachelle-Jean: Ik denk dat het registreren sowieso gewoon goed is. Ik snap dat het voor mensen heel moeilijk is om is te doen. Een voor het slachtoffer want die wil zich er natuurlijk niet mee bezig houden en een voor de eigenaar omdat je bang bent dat je niet weet hoe er naar je wordt gekeken of naar je hond. Maar daar moeten we voorbij. Het is een soort taboe vindt ik. We moeten onze ego's even opzij zetten voor de bigger picture. Dus ja, ik vind het registreren heel belangrijk.

Interviewer: De actie die jij hebt ondernomen is om naar Stichting Contacthond te gaan. Wat heeft voor jou invloed gehad om die actie te ondernemen?

Rachelle-Jean: Ik nog me gewoon niet neerleggen bij het feit dat ik de rest van mijn leven bang zou zijn voor honden. Ik heb altijd van honden gehouden. Ik wist gewoon dat het belangrijk was dat ik zo snel mogelijk hier metaal en fysiek mee aan de slag moest gaan. Ander zou ik in een soort gat zijn beland en daar had ik totaal geen zin in. Dus toen die vriendin er mee kwam wilde ik dat gewoon gaan doen. De stappen daar waren natuurlijk heel moeilijk. Maar de stap om het te gaan doen was voor mij gewoon zo helder. Dat vond ik gewoon zo niet moeilijk om te beslissen.

Interviewer: Ik begrijp dat het registreren van zelf is gegaan doordat je de ambulance hebt gebeld. Mocht dit niet het geval zijn, zou je dan alsnog melding hebben gemaakt van het incident? Het zijn natuurlijk wel vrienden.

Rachelle-Jean: Ik zou het dan wel hebben gedaan. Dan zou ik het alleen wel bij hun voor hebben gelegd dat ik het zou gaan doen. Kijk we zijn goede vrienden dus ik denk dat hun het wel hadden gedaan. Maar als ze het niet hadden gedaan dan had ik het alsnog gedaan.

Interviewer: Je zei eerder dat je hoofd er in die periode helemaal niet naar stond.

Rachelle-Jean: Ja waarom ik dat zeg is, die vrienden waren al in therapie gegaan met die hond. En ze waren zo bang dat de hond afgemaakt zou worden. Of dat ik wilde dat die hond afgemaakt zou worden. Dus ik heb op een gegeven moment tegen hun gezegd: "ik vind het een hele rare vraag om aan mij te vragen of ik wil dat die hond dood gaat". Dan moeten hun naar de dierenarts en die hond laten inslapen in plaats van een hele procedure door te lopen. Ik was als slachtoffer constant on edge. Constant in paniek aanvallen. Ik wilde helemaal niet op mijn geweten hebben dat die hond dood ging. Ik vind dat een eigenaar zelf moet beslissen of zijn hond niet veilig genoeg is voor deze samenleving. Ik vind dit gedrag niet oke. Ik neem de beslissing om hem in te laten slapen. Ik vind niet dat je die verantwoordelijkheid ook nog bij het slachtoffer moet neerleggen. Ik zat alleen maar te denken f*ck hoe gaat mijn gezicht eruit zien over twee weken als de hechtingen eruit zijn en de pleister er afkomt. Je bent met zo veel andere dingen bezig dat je je helemaal niet wil bezighouden met die hond.

Interviewer: Je kende de hond. Heeft dat hier wel invloed op gehad?

Rachelle-Jean: Nee, ik ben gewoon echt een softie in die zin. Ik geloof in tweede kansen. Maar in die zin, er zijn wel verschillende bijtincidenten. Dit is wel een ernstig bijtincident, maar mijn oog, mijn neus en mond zijn allemaal net niet geraakt. Als een van die delen beschadigd was weet ik niet of ik zo vergevinggezind zou zijn geweest. Het is maar mijn wang eigenlijk. Als het mijn oog was geweest, kijk ik ben filmmaker, ik weet niet of het dan nog zo zou zijn verlopen. Het licht ook wel aan de schade die erbij komt.

6. Gonnie

Maandag 4 mei 2020 10.00

Het bijtincident heeft in februari 2020 plaatsgevonden. Gonnie is thuis gebeten door haar eigen hond. Ze heeft na het incident de huisarts moeten raadplegen voor behandeling, een hechting. De situatie is verder niet geregistreerd naar haar weten.

Interview is afgenomen door Auchel Huijbregts.

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kunt u een situatie omschrijving geven? Wat is er precies gebeurd? U bent, zoals ik het begreep via de mail, door uw eigen hond gebeten.

Gonnie: Ja, meerdere keren. De laatste keer was hier in huis, in de aanwezigheid van nog een andere hond. En eigenlijk probeer ik dan altijd te zorgen dat er geen ballen rond zwerven of wat dan ook. Maar die keer was daar iets mis gegaan en de honden kregen een conflict over een bal. En vervolgens probeerde ik het op te lossen door mijn hond er weg te halen. Toen beet hij mij in mijn pols.

Interviewer: Was er veel schade?

Gonnie: Ik moest gehecht worden.

Interviewer: Wat heeft u gedaan na de situatie? Heeft u er nog melding van gemaakt of deskundige hulp bij ingeschakeld?

Gonnie: Nee, een hondengedragsdeskundige bedoel je?

Interviewer: Ja.

Gonnie: Nee, ik ben zelf in opleiding voor hondengedragstherapeut. Dus ik weet waardoor de situatie ontstaat. Dan heb je daar geen ondersteuning bij nodig. Als het gedrag is waar je niet van weet waar het vandaan komt of wat je er aan zou kunnen doen. Ja dan ga je naar een therapeut.

Interviewer: En u zegt dat u meerdere keren bijtincidenten heeft meegemaakt.

Gonnie: Ja, twee jaar geleden ben ik ook een keer gebeten. Dat was ook door mijn eigen hond. Dat was ook met twee honden, maar dat was buiten. Ik liep toen met twee honden. En ook toen ontstond er ruzie over een bal. Dus het bezit is de moeite waard om over te knokken. Dat is hoe het voor honden is. Dus als je daar verkeerd op ingrijpt, dan loop je kans op letsel.

Interviewer: Heeft uw hond ook een keer iemand anders gebeten of dat niet?

Gonnie: Ja, hij heeft ooit iemand een knouw gegeven.

Interviewer: Wat bedoelt u daar mee?

Gonnie: In het begin was deze hond echt een uitvallende hond. Dus hij viel echt uit naar mensen en honden. Ik heb hem nu 4 jaar. En hij viel dus uit naar mensen en naar honden. Dus toen ben ik wel naar gedragstherapie geweest. En zijn gedrag is daardoor met 97 procent verbeterd.

Interviewer: Gezien de definities die in dit onderzoek worden gehanteerd. Zou jij een lichtbijtincident melden?

Gonnie: Nou weetje wat het is. Het is allemaal wel een beetje, hoe definieer je iets. Op het moment dat een hond uitvalt ook al raakt hij een ander niet. Het is een uitval en wat dat betreft is het een agressie incident. Bedoel je met melden bij de politie?

Interviewer: Ja, melding bij de politie of gemeente.

Gonnie: Het is voor mij afhankelijk, stel je voor: hier in de buurt loopt iemand met een Rottweiler. Die Rottweiler, als die aan de lijn zit, die valt uit naar fietser. Die Rottweiler valt ook uit naar andere

honden. En als die meneer, hij laat zijn hond wel los lopen. Wat ik zelf een beetje gevaarlijk vind, omdat het gewoon een uitvallende hond is. Het is wel een aanval die die hond doet, laat ik het zo zeggen. En als die hond mij of mijn hond een keer zou aanvallen. Dan zou ik wel naar de politie gaan. Maar dat heeft dan vooral te maken met dat ik vind dat de eigenaar er onverantwoord mee omgaat. Dus dat is een beetje mijn achterliggende motivatie. Als de eigenaar geen benul heeft wat die hond eigenlijk doet en ook niet de bereidheid heeft om daar iets over te leren of er iets mee te doen. Dan is dat voor mij een ding om er mee naar de politie te gaan.

Interviewer: Dan maakt het dus eigenlijk niet uit of het een lichtelijk of ernstig bijtincident is?

Gonnie: Nee nee.

Interviewer: En als hondeneigenaar, wie vind u dan dat melding moet maken? Ligt die verantwoordelijkheid ook bij de hondeneigenaar?

Gonnie: Weetje stel je voor dat mijn hond het oude gedrag behouden zou hebben. Dan zou ik eigenlijk naar de dierenarts gaan om hem een spuit te laten geven. Want ik denk als het niet met de therapie was gelukt om dat gedrag te veranderen dan had ik geen andere optie gehad. Ik denk dat ik de eigenaar verantwoordelijk stel voor het gedrag van de hond.

Interviewer: Zou die dan ook melding moeten maken van een incident?

Gonnie: Ja, maar dan zou ik nu melding gemaakt moeten hebben van een bijtincident die ik met mijn eigen hond heb gehad. Dus dan vind ik ook wel een beetje lastig. Terwijl ik bijvoorbeeld wel snap, bij die Rottweiler bijvoorbeeld die heeft een Spaniël een keer flink gebeten. Maar er is ook nog een andere Shiba inu die een Tekel heeft gepakt. De Shiba inu is ook gewoon een uitvallende hond. Weetje er lopen heel veel uitvallende honden rond. Alleen al die kleine uitvallende hondjes, dan geven mensen een ruk aan het lijntje en die hond ligt op zijn rug bij wijze van spreken. Maar mensen zien niet dat dit uitval gedrag is waar je wat aan kan proberen te doen.

Interviewer: Terugkomend op de vragen. Zou u van een lichtbijtincident of ernstig bijtincident pas melding maken als de hondeneigenaar niet genoeg verantwoordelijkheid neemt?

Gonnie: Ik denk dat het wel op neer komt ja.

Interviewer: En stel je hebt echt een ernstig bijtincident. En ondanks alles heeft de eigenaar er wel alles aan gedaan. Zou u dan alsnog melding maken?

Gonnie: Ja, ik denk dat ik genoeg zicht heb op de honden gezien mijn opleiding ook. Om te kunnen bedenken, het bepalen aan de hand van het gedrag, of een hond bij wijs van spreken psychopaat is of dat het gedrag te veranderen valt. Als het gedrag niet te veranderen valt en een hond daarmee potentieel gevaarlijk is maar een eigenaar weigert om de hond een muilkorf om te doen of wat dan ook, ja dan zou ik zeker maatregelen treffen. Het melden of wat dan ook ja. Maar goed dan moet ik wel een feitelijk iets gezien hebben.

Interviewer: Ja, dus zelf het slachtoffer zijn of gezien hebben dat iemand het slachtoffer is.

Gonnie: Ja.

Interviewer: Waarom is het voor u zo belangrijk dat een bijtincident wordt gemeld?

Gonnie: Nou ja ik denk dat het sowieso belangrijk is om zicht te hebben op cijfer. Ik ben wel dol op statistieken eerlijk gezegd. Ik heb me natuurlijk ook een tijd verdiept in Cindy van Dorst van organisatie Dierbare ontmoetingen en die richt zich vooral op bijtincidenten tegen kinderen en het voorkomen van bijtincidenten. Uit onderzoek blijft dat 82 procent van de kinderen die gebeten wordt, gebeten wordt door hun eigen hond. Dat zegt dus iets over de thuissituatie en dat zegt ook iets over de omgang tussen hond en kind. En dat dit dus veiliger zou kunnen. Dus in het kader van

voorlichting, preventie en veiligheid denk ik ja vanuit daar mag je van mij dingen melden zodat cijfers duidelijk worden en eventuele preventie maatregelen of wat dan ook ingezet kunnen worden.

Interviewer: Bent u vaker gebeten door een hond?

Gonnie: Ja.

Interviewer: Hoe ernstig was dat? Lichtelijk of echt een ernstig bijtincident?

Gonnie: De laatste twee keer ben ik door mijn eigen hond gebeten. Vroeger ben ik wel eens gebeten door onze hond thuis, maar dat was een bezitterige pup. En die hapte iedereen die iets probeerde te pakken. Die hond kende gewoon geen opvoeding. En ik ben als kind twee keer op straat gebeten. Een keer toen ik bij mensen binnen kwam door een Bouvier. En een keer op straat door een herder. Ja dat is een soort schram, waardoor je wel bloed hebt maar geen hechting nodig hebt.

Interviewer: Dus allemaal wel redelijk lichte bijtincidenten?

Gonnie: Ja ja.

Interviewer: Uw laatste met uw hond, zou u dat als een licht of ernstig bijtincident benoemen?

Gonnie: Nou ik vind dat als het gehecht moet worden vind ik het wel ernstig. De laatste twee bijtincidenten met mijn hond waren best wel heftig.

Interviewer: Maar u heeft geen melding gemaakt van het incident?

Gonnie: Nee.

Interviewer: Wat was een reden om het niet te melden?

Gonnie: Stel je voor ik ga naar de politie en ik zeg mijn hond heeft mij gebeten. Wat gaat de politie zeggen?

Interviewer: Maar goed als iedereen dat doet. Kijk je kind wordt gebeten maar je maakt er geen melding van wat het is de familie hond. Dan kom je eigenlijk in dezelfde situatie terecht en worden cijfers dus eigenlijk niet bekend.

Gonnie: Nee klopt de cijfers worden dan niet bekend.

Interviewer: Begrijp me niet verkeerd, ik snap u heel goed.

Gonnie: En je weet waarom hij het heeft gedaan. Dat is het ook. Ik denk dat als ik een kind heb en mijn hond bijt mijn kind en ik kan die situatie waar dat in is gedaan... Nou ja weetje, ik denk wat er dan gebeurd is dat mensen hun hond niet meer vertrouwen en hem uiteindelijk weg doen.

Interviewer: Dat maakt het wel lastig. Want hoe ga je aan die cijfers komen als het mensen weerhoudt te melden.

Gonnie: Dan krijg je dus bijna een filosofische discussie. Dan zou je bijna moeten kijken naar een maatschappelijke discussie, hoe wil je omgaan met bijtincidenten met het feit dat honden kunnen bijten. Maar goed hoe ga je om met het feit dat mensen kunnen schelden, schoppen of slaan.

Interviewer: Misschien zal het al helpen als je het online kan registreren. Dat het verdwijnt in een databank maar er verder geen consequenties aan zitten.

Gonnie: Dat zou misschien een leuke optie zijn.

Interviewer: Hoort u in uw omgeving vaak over bijtincidenten?

Gonnie: Nou ja toen ik bezig was met die halfjaar opleiding Dierbare ontmoetingen. Toen had mijn neef net een kindje gekregen en dat kindje was inmiddels een half jaar en kroop heel de tijd achter de hond aan. En die hond heeft wel een keer uitgehaald. Ja en ik heb een tijdje een honden uitlaatservice gehad met honden die niet zo goed in groepen konden vanwege allerlei gedrag. Van

uitval gedrag naar honden en naar mensen. En die eigenaren heb ik wel af en toe gehoord dat honden hadden gebeten.

Interviewer: Waren dat dan lichtelijke of ernstige bijtincidenten?

Gonnie: Eigenlijk allemaal redelijk licht. Maar het doet wel iets met het vertrouwen van de eigenaar. En ze doen ook iets in de relaties in de omgeving van de eigenaar. Op het moment dat jouw hond het kind van je vriendin bijt of hapt. Ja weet je happen of snappen voor mij is dat nog steeds een agressie incident maar het is niet een gerichte beet. Het is meer een waarschuwing. Maar het doet iets met je omgeving en het doet iets met het vertrouwen.

Interviewer: Heeft u dat zelf ook meegemaakt dat het bepaalde afstanden creëert?

Gonnie: Bij mij sowieso makkelijk om de 1.5 meter maatregel na te leven. Dat doen mensen van zelf al namelijk.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van bijtincidenten?

Gonnie: Ik denk dat je bijtincidenten niet door de vingers moet zien. Ik denk dat je bijtincidenten moet gebruiken om van te leren. Agressie is onderdeel van een hond, net zo goed als het een onderdeel van mensen is. Alleen ik denk dat mensen te weinig kennis hebben over de taal van honden. Ik denk dat weinig mensen zien dat die hond al een paar waarschuwingen gegeven heeft in een ander vorm. En natuurlijk is het net bij mensen als bij honden het ontvlammen van zero naar tien kan heel snel gaan. Maar dat is bij ons mensen ook. Normaal gaat het natuurlijk wat langzamer. Het zit niet lekker, hou er nou mee op en dan geef je een klap bij wijze van spreken. Zeg de vraag nog eens, ik ben hem helemaal kwijt, sorry.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van bijtincidenten?

Gonnie: Ja, ik vind dat je er van moet leren. En dat eigenlijk iedereen een verplichte cursus hondentaal of omgang met honden moet volgen, volgens de moderne inzichten. Niet die uit de vorige eeuw.

Interviewer: Hoe sta je ten opzichte van het registeren?

Gonnie: Het idee van een databank, waarin je wel kunt invoeren van: Duitse herder 10 jaar heeft eigenaar gebeten, letsel tot gevolg, hechtingen nodig en oorzaak bijtincident om bal met andere hond. Dan kun je een leuke data bank krijgen.

Interviewer: Er zitten dan geen consequenties aan voor de eigenaar. Want dat is ook iets wat weerhoudend kan zijn.

Gonnie: Ja, en of mensen er zo vrijblijvend in zijn om het te doen weet ik niet. Het zou wel inzichten kunnen geven. Misschien dan via huisartsen, dierenartsen en gedragsdeskundige bijvoorbeeld.

Interviewer: Minister Schouten wil nu ook een databank opstellen voor alle betrokken partijen. Zodat huisartsen en dierenartsen het in een databank kunnen registeren. Maar goed dan is het wel afwachten of hun dat doen, ze hebben natuurlijk al veel administratief werk.

Gonnie: Het gaat er wat mij betreft niet om dat die huisarts dat moet doen. Het gaat er om dat hij tegen de mensen kan zeggen dat ze het daar kunnen zetten. Is het niet voor jezelf doe het dan voor de maatschappij.

Interviewer: Dus niet alleen bij de autoriteiten houden maar meer voor de mensen zelf.

Gonnie: Ja.

Interviewer: We zitten nu van het zou handig zijn als mensen het zelf kunnen doen. Maar hoe zie je het gezien je eigen situatie, dat je het zou moeten melden via die autoriteiten zoals de politie?

Gonnie: De eventuele consequentie voor mijn hond.

Interviewer: Want waar bent u dan het meest bang voor?

Gonnie: Stel je voor de politie zegt “jou hond heeft jou gebeten dus we halen hem bij jou weg”. Nou dan krijg ik het nooit meer terug. Want als die hond zenuwachtig is en in een onbekende omgeving dan gaat die denk ik terug vallen in zijn oude gedrag. En dan komt die door geen enkele test heen.

Interviewer: Dus echt de angst om je eigen hond te verliezen?

Gonnie: Dat zou dan echt wel een grote zorg zijn, ja zeker. Terwijl het een prima hond is, je kunt alles met hem doen inmiddels. Dus ja.

Interviewer: Je hebt besloten geen melding te maken van het incident. Wat had invloed op die beslissing?

Gonnie: Toch het belangrijkste dat het mijn eigen hond was. Ook het eerdere incident van ongeveer 2 jaar geleden was ook mijn eigen hond. Ik probeer de andere hond te beschermen door mijn eigen hond te pakken en mijn eigen hond bijt mij. **Dat is heel verklaarbaar gedrag. Ik maak zelf een fout.**

Interviewer: Door in te grijpen bedoelt u?

Gonnie: Door op een verkeerde manier in te grijpen, ja.

Interviewer: Wat vind u verklaarbaar aan het gedrag?

Gonnie: Weet je die bal dat ik zei, dat is gewoon bezitsagressie. En het moment dat er agressie is tussen twee honden en je grijpt in dan kan het zijn dat je te maken hebt met re directie agressie. Voor mij is het dan hup hup hup dit was het, foutje van mij.

Interviewer: Dit waren eigenlijk mijn vragen.

Gonnie: Oke. Ja, ik weet niet of je hier veel aan hebt.

Interviewer: Ja zeker, gezien het feit dat je aangeeft dat je zelf hondenkennis hebt en daardoor het gedrag kan verklaren en zelf ook daardoor je fout ziet als het ware.

Gonnie: En maatregelen kunt treffen om zo iets dergelijks kun voorkomen. Ik weet wat ik moet doen om dergelijke incidenten te voorkomen. **Tegelijkertijd kun je met honden nooit 100 procent garantie bieden. Alle honden hebben tanden, ja zo simpel is het. En agressie is gewoon een onderdeel van het pakket.**

Interviewer: Maar goed dan nog moet je incidenten voorkomen.

Gonnie: Ja, dat wil echt zeggen dat ik pleit dat mensen scholing moeten volgen voor ze een hond nemen. Als je bijvoorbeeld kijkt naar de eerste module van Dogvision, honden opleiding. Die gaat alleen maar over gedrag. Als je als hondeneigenaar alleen maar die module gehad zou hebben. Dan snapt de gemiddelde hondeneigenaar ook veel meer hoe een hond in elkaar zit.

7. Mika

Vrijdag 8 mei 2020 14.00

Het bijtincident heeft plaatsgevonden in juni 2019. Hij is tijdens het bezorgen in zijn folderwijk gebeten door een hond, in zijn kuit. Hij heeft hier vervolgens geen bewuste melding van gemaakt bij de politie of gemeente. Misschien dat er via de huisarts is geregistreerd.

Het interview is afgenomen door Auchel Huijbregts

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kun je een korte situatie omschrijven geven van de situatie?

Mika: Ik was met de fiets folders aan het lopen. Dus ik had folders in mijn mandje liggen en ging van huis naar huis om die langs te brengen. Toen kwam ik bij een stukje aan waar een hond in de voortuin stond. Het was een huisje in een driehoekje dus ik stopte eerst bij het eerste huis. Toen begon ik richting het huis te lopen waar de hond stond. Hond was op dat moment al aan het blaffen naar mij maar dat deed hij vaker. Het was zomers en hij was eigenlijk altijd buiten, zonder toezicht. Dus dat blaffen was ik gewent van hem. Ik liep gewoon in een bocht er omheen was mijn logica. Maar toen ik dichterbij kwam begon hij naar mij toe te rennen. Toen begon hij eerst na mij te blaffen en toen ik doorliep beet hij in mijn been. Dat ging toen door mijn broek heen, dat voelde ik direct. Een scherpe pijn. Uit reactie gaf ik een schokbeweging met mijn been, toen liet hij los en begon weg te rennen. Dus toen deed ik de folders in de brievenbus en toen was ik direct naar huis gegaan. Om te kijken wat de schade was. Dus ik kwam thuis en zag twee kleine wondjes in mijn kuit staan. En voor de rest was er eigenlijk niet veel aan de hand.

Interviewer: Ben je uiteindelijk nog wel naar de huisarts gegaan?

Mika: Ja, ik had een gesprek met mijn moeder want die was ook thuis. En toen zijn we toch voor de zekerheid naar de huisarts geweest. Die heeft de wond schoongemaakt en gezien het meer dan 10 jaar geleden was dat ik een tetanus prik had gehad, dus die heb ik ook gekregen. Dat was het eigenlijk.

Interviewer: Ben je verder nog naar die hondeneigenaren toe gegaan?

Mika: De hond stond in de voortuin en de eigenaar stond in de achtertuin. In ieder geval aan de zijkant van het huis. Dus die zag het gebeuren. Ik schreeuwde natuurlijk vanuit schrik reactie en die eigenaar keek dus direct op riep de hond terug. Hij zei ook direct "sorry" en ik zei "geen probleem" eigenlijk uit reactie. Anders dan dat, die kleine interactie, ben ik er verder niet naar toe gegaan.

Interviewer: Waren het verder bekende mensen?

Mika: Ik heb ze een paar keer gezien omdat ik natuurlijk de folders breng. En wel eens een paar woorden gesproken maar voor de rest zou ik bijvoorbeeld niet weten hoe ze heten. Ik zou ze bij gezicht herkennen, maar meer niet.

Interviewer: Gezien de definities van het onderzoek. Zou je een licht bijtincident melden?

Mika: Nee, daar zou ik het niet voor doen.

Interviewer: Waarom niet?

Mika: Ik denk dat zo een situatie niet ernstig genoeg is om daar een rapportage van te maken. Een heel globaal antwoord maar ik kan het even niet beter verwoorden.

Interviewer: En hoe zie je dat bij een ernstig bijtincident?

Mika: Ja, bij ernstig letsel dan zeker. Kijk ik bedoel ik hoefde natuurlijk alleen maar naar de dokter om de wond schoon te maken enzo. Maar stel dat het echt goed aan het bloeden is en ik moest

gehecht worden. Dan zou ik het wel doen. Maar dan zou ik het wel pas doen nadat ik met de eigenaar van de hond gesproken heb.

Interviewer: En waarom is dat belangrijk voor jou?

Mika: Zodat we eerst kunnen kijken of we er onderling er misschien uit kunnen komen. Waarom die hond dat doet? Of het vaker gebeurt? Dat soort dingen. Dat het vanuit de eigenaar zelf voorkomen kan worden voor de volgende keer zonder dat de politie of iets daar bij moet komen.

Interviewer: Wat is voor jou een grote motivatie om in gesprek te gaan met de eigenaar?

Mika: De agressiviteit van de hond, hoe agressief is die altijd? Dat wordt moeilijk wanneer het de eerste keer is. Maar stel dat de hond vaker in mijn been had gezet. Dan was ik wel naar de eigenaar gegaan met "he hier moet je wat aan doen, want ik zal vast niet de enige zijn". Was dit antwoord op de vraag?

Interviewer: Ja, wat is je motivatie om het te melden? Waarom zou je in gesprek willen gaan met die gene? Is dat ter voorkoming van een incident of uit schade claim?

Mika: Het is echt meer voorkomen. Stel ik zou wel hechtingen moeten dan ga ik er wel anders tegen aan kijken. Dus als het incident echt richting ernstig gaat, dan ga je er anders tegen aan kijken. Licht er natuurlijk wel aan hoe groot die schade is. En of ik er zelf bijvoorbeeld financieel gezien, door in de problemen zou komen. Maar dat zijn een hele boel externe factoren voordat je überhaupt naar een financiële compromis gaat kijken. Het is nu puur voorkomen voor de volgende keer.

Interviewer: Ben je vaker gebeten door een hond?

Mika: Ik ben twee keer gebeten. Allebei kleine hondjes.

Interviewer: Waren het ernstige of lichtelijke incidenten?

Mika: Allebei licht, vergelijkbaar met dit incident in mijn kuit.

Interviewer: Het incident waar we nu over praten vind je dat een licht of ernstig bijtincident?

Mika: Licht.

Interviewer: En waarom vind je dit een licht bijtincident?

Mika: Omdat ik er zelf eigenlijk geen last van had. Naast het kleine wondje. En ik wist dat die hond nogal territoriaal was zeg maar. Aangezien ik daar vaker kom en hij naar mij blaft. En hij wil gewoon zijn territorium daarmee verdedigen. Dus ik wist waardoor het kwam. Dat hij in mijn been zat was overigens wel weer nieuw. Maar het was niet dat ik echt medische hulp nodig had of dat het uit het niets was.

Interviewer: Vind er vaker in je omgeving een bijtincident plaats?

Mika: Nee, niet dat ik weet.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van bijtincidenten?

Mika: Dat ligt denk ik een beetje aan de hond. En of ik de hond ken ja of nee. Ik denk zelf dat het eigenlijk meestal geen probleem is, zolang het niet te erg is. Stel dat die goed hard doorbijt en het gaat richting ernstig incident dan ga ik er serieuzer tegen aankijken. Maar anders maakt het me eigenlijk niet heel veel uit. Met een kleine check-up gaan we weer verder zeg maar.

Interviewer: Je zegt dat het wel uit maakt of je de hond kent. Wat maakt het verschil daarin?

Mika: Nou kijk, ik loop random op straat en die hond zit opeens in mijn been. Dan ga ik er een stuk serieuzer naar kijken een hondje die al meerdere keren agressief tegen me zie doen. Dus dat ik weet hoe ik er ongeveer op moet inspelen.

Interviewer: Dus zodra je het verwacht accepteer je meer dan wanneer je het niet verwacht?

Mika: Ja zolang het lichtelijk bijtincident is wel. Het is belangrijk dat je je in de situatie kan herkennen, dat het verklaarbaar is. Dan vind ik het minder erg dan dat het in een keer gebeurt, vanuit het niets.

Interviewer: Verklaarbaar. Dan heb je natuurlijk wel enige kennis van honden nodig. Hoe moet ik dat zien?

Mika: Nou kijk, ik heb zelf nooit honden gehad. Maar ik heb een heleboel vrienden die wel honden hebben. Het zijn allemaal verschillende soorten honden. Kleine en grote honden. Dus ik heb ervaring met veel verschillende soorten honden. Dus ik denk dat het meer daar vandaan komt. En ook in de omgeving waar ik woon, wonen er ook veel honden. Niet dat ik daar veel interactie mee heb, meer van mijn bezorg rondje.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van registreren?

Mika: Ligt eraan wat er gedaan wordt met de informatie van het registreren zeg maar. Als er direct wordt ingegrepen dan zou ik het minder snel doen. Stel ik meld het aan de politie en die gaat direct naar de mensen toe van: "zorg dat het niet meer gebeurt". Dan zou ik het minder snel melden. Dan zou ik eerder naar de persoon zelf toe gaan, voordat ik het überhaupt ga registreren. Ik denk dat je de meeste van deze situaties altijd onderling kan verhelpen. Dus tussen de eigenaar en mijzelf dan dat ik direct naar de autoriteiten ga.

Interviewer: Wat maakt het lastig dat de politie het gaat zeggen ?

Mika: Ik denk dat het dan direct al een stuk serieuzer wordt voor misschien een klein wondje. Kijk bij ernstige bijtincidenten dan zou ik daar sneller naar toe gaan. Maar dat is begrijpelijk ga ik vanuit. Dan dat het lichtelijk is. Dat kun je gewoon onderling oplossen.

Interviewer: Dan zit je wel met de grens, wat is lichtelijk en wat is ernstig? Waar ligt bij jou de grens?

Mika: De grens ligt bij mij hoe serieus de wond wordt. Kijk ik heb die prik alleen vanwege voorzorg genomen. Maar ik denk dat wanneer de wond een stuk groter wordt. Dat er echt serieus naar gekeken moet worden en je bijvoorbeeld moet worden gehecht. Dan ga je richting ernstig.

Interviewer: Stel je hebt een ernstig bijtincident. En je wilt niet gelijk naar de politie toe dus je gaat naar die eigenaren. Wat wil je dan met die eigenaren overleggen of bespreken?

Mika: Ik zou überhaupt willen weten of het eenmalig is geweest of dat dit vaker gebeurt. En als het dan vaker gebeurt of ze er misschien niet wat aan moeten gaan doen. En hoe zij daar dan tegen aan kijken. Kijk, als zij dan bijvoorbeeld zeggen, "wij geven er niet heel veel om. Het gebeurt wel vaker." Dan zou ik het wel registreren.

Interviewer: Dus echt hoe verantwoordelijk iemand er mee omgaat, wat beïnvloed je uiteindelijke beslissing?

Mika: Ja ja.

Interviewer: Je hebt na je eigen bijtincident zelf de beslissing genomen om niet met deze mensen in gesprek te gaan, als ik het goed begrijp.

Mika: Nee, want ik vond het niet serieus.

Interviewer: En je hebt ook geen melding gemaakt bij de politie. Waarom is dat?

Mika: Dezelfde reden: niet serieus genoeg.

Interviewer: Is er nog iets wat een doorslag gevende rol gaf? Misschien de moeite? Niet weten dat je kan melden?

Mika: Het is meer de moeite die ik zou moeten doen om überhaupt de informatie te verkrijgen over hoe ik het moet registreren. Vergeleken met hoe erg de wond was.

Interviewer: Dat is dus los van de gevolgen voor de hondeneigenaar?

Mika: Ja, los daarvan inderdaad.

8. Hanneke

Dinsdag 12 mei 2020 11.00

Het bijtincident heeft plaatsgevonden begin februari 2020. Ze is gebeten terwijl ze de post haalde. Uiteindelijk heeft ze geen melding gemaakt van het incident.

Het interview is afgenomen door Auchel Huijbregts

Voorafgaand aan het interview heeft de interviewer zichzelf voorgesteld, gevraagd of alles duidelijk is met betrekking tot het onderzoek en toestemming gevraagd om het interview op te nemen.

Interviewer: Kun je een korte situatie omschrijving geven?

Hanneke: Het was op een maandag middag na de eerste storm. Toen was het een zondag, ik geloof 10 februari. Toen hebben we die storm gehad dat er toen heel veel bomen zijn omgegaan en dat we toen echt weer een flinke storm hadden. Dus het was heel onrustig. En ik was even naar de brievenbus, die staat bij ons aan de weg. En die brieven bus staat nog net op ons eigen stuk erf. Dus ik was voor even met een vest aan en sjaal om, niet eens een jas aan terwijl het heel koud was. Dus ik liep naar die brievenbus toe, en ik dacht er liggen ook allemaal takken van die boom. Dus ik had allemaal takken van het hek afgehaald bij ons. En nog een tak bij de brievenbus dus ik had ook nog wat verzameld. En ik sta bij de brievenbus om te kijken of er wat in zit. Dus ik doe die klep om hoog met de rug naar de weg toe. En ik kijk naast me en opeens staat er een hond naast me. Een gezellige hond vanuit de buurt iemand. Een beetje zo een middel grote hond. Ik ben altijd aan het kletsen dus ik zeg ook zo "dag hond". En verder niks, de hond is gewoon blij. Dus ik "O moet jij een tak?". En zijn baas staat verderop en had hem niet aan de lijn. En die komt aanlopen, een wat oudere man. Dus we praten wat over de storm. En op een gegeven moment krijg ik het koud dus zeg "O ik ga naar binnen hoor, want ik waai gewoon weg hier". En de hond stond naast de baas. En ik draai me om en doe een pas weg en ik heb dat beest in mijn kuit hangen. En hij wou doorlopen met de hond, dus roep te hond bij zich. En ik "verdorie hij bijt me". Ik was echt heel verbaasd want dat verwacht je helemaal niet. Hij haalt die hond bij zich en keek natuurlijk heel bezorgt. En ik doe de broekspijp omhoog en dat bloed liep me zo in de enkels. Dus ik zoeken in de zak van mijn broek naar een zakdoek om er zo even op te deppen. En die had ik niet dus ik zeg tegen die man "wat moet ik nou?". Hij: "hebt u een verband doos?" Dus ik: "jawel" Dus hij: "dan loop ik even mee naar binnen". Dus hij liep gelijk mee naar binnen. Hij was dus gepensioneerde huisarts dus ja dat was dan mooi voor mij. Dus die man meteen zijn handen wassen en gelukkig had ik de goede hecht pleisters in de verbanddoos. Dus hij heeft me dat heel netjes verbonden allemaal. Maar hij zei wel "je moet nog wel even naar je eigen huisarts bellen voor een tetanus spuit als je die niet onlangs gehad hebt". Dus ik had zo iets van "nee dat is ergens in mijn jeugd geweest en daarna nooit weer". Dus toen naar de huisarts gebeld en dan moest ik over een half uur komen en dan kreeg ik een spuit. En de wond was netjes dichtgeplakt. Nou ja dat was dus de beet. En hij had ook zo iets van dit had die nog nooit gedaan en wat moet ik er nu verder mee? Dan komt jou enquête dan weer van pas, want ik heb er verder ook niks mee gedaan.

Interviewer: Oke, maar was je je er ook bewust van dat je wel iets kon doen ?

Hanneke: Nee, niet eigenlijk.

Interviewer: Nog even terug komend op de situatie, de hond was wel een bekende hond? Als ik dat zo goed begrijp.

Hanneke: Nou, de baas en de hond lopen vaker bij ons voorlangs. Man blijft meestal niet lang staan praten. Maar als ik in de tuin aan het werk ben maken we wel eens een praatje. Het was niet echt onbekend. Maar ik wist bijvoorbeeld niet hoe de hond heette terwijl ik alle buurt honden bij naam ken. Dus het was wel wat verder weg.

Interviewer: Gezien de definities van het onderzoek. Zou u melding maken van een licht bijtincident?

Hanneke: Nee.

Interviewer: En waarom zou je dat niet doen?

Hanneke: Ja, omdat ik ook niet een idee heb waar je dat zou moeten melden. En misschien ook de gedachte eraan dat het misschien consequenties tot gevolg heeft als een hond echt agressief is. Maar ik heb geen idee waar ik het dan nog zou moeten melden hier in Nederland.

Interviewer: Het is per gemeente verschillend opgesteld, maar je zou sowieso bij de politie melding kunnen maken. Dat is hoe het volgens de boekjes is vastgelegd. Dat gebeurt ook nog niet altijd even serieus, maar dat terzijde.

Hanneke: Ja, kijk dat is dus iets wat ik niet weet maar waar ik ook geen moment aan gedacht heb hoor. Ik ben er pas aan gaan denken om iets te melden toen ik met mijn zus sprak. Zij woont in Italië en die heeft zelf ook honden. En in Italië ben je dacht ik verplicht het te melden. Ze zegt als je het hier meld dan komt er meteen bij de eigenaar van de hond politie en een gedragsdeskundige. Die gaat vervolgens bepalen of de hond moet worden afgemaakt of dat hij gemuilkorfd moet worden. En toen dacht ik ja maar dat wil ik helemaal niet. Ik bedoel die baas is verantwoordelijk voor zijn hond. Maar toen ben ik er dus wel over na gaan denken maar toen nog heb ik verder geen stappen ondernomen om te kijken waar ik het in ons land zou moeten melden of dat ik er iets mee zou kunnen doen. Dus als je me dit zo vraagt, ik zou het vooral niet melden omdat ik niet weet waar ik het zou moeten melden.

Interviewer: Je zegt dat ze dus in Italië gelijk langs komen met politie. Is dat ook iets waar je die man voor zou behoeden?

Hanneke: Dat denk ik wel ja.

Interviewer: Gezien de definities, zou je melding maken van een ernstig bijtincident?

Hanneke: Waarschijnlijk dus ook niet omdat ik niet wist waar je het zou moeten melden. Dus nee.

Interviewer: Dus eigenlijk zou er beter informatie beschikbaar moeten zijn voor mensen die gebeten zijn?

Hanneke: Ja, misschien had ik ook gewoon achter mijn computer moeten gaan zitten om te kijken wat ik daar mee moest doen. Maar ik heb er gewoon geen moment aan gedacht. Later dus wel, in de loop van de maanden. En nu ook, nu jij daar zo mee bezig bent. Dan denk ik wel "O ja dat had gekund".

Interviewer: Had je dat nu achteraf gezien nog wel gedaan als je nu nog de kans zou hebben?

Hanneke: Nee, ik geloof het niet. Het is alweer een poos geleden. En verder, kijk omdat je die man ook een beetje kent. Hij is een paar keer geweest met bloemen en gezegd dat als ik kosten heb dat ik het dan moet doorgeven want hij is verzekerd. Dus dat lijstje met alle kosten moet ik nog gaan indienen bij hem. Daar ben ik ook niet zo snel in geweest natuurlijk en met de corona van nu. Hij zegt ook, hij heeft die hond nu een jaar of twee. Dus hij heeft een hele boel verteld dat die als pup uit Friesland gehaald heeft en dat zijn klein kinderen er altijd mee spelen. Maar hij was zelf nu wel bezorgd erover van "he wat is hier nu eigenlijk gebeurd?". En toen dacht ik ook, ja als ik nu wel ergens een melding zou gaan maken en hij zou mensen aan de deur krijgen en hij zou die hond weg moeten doen. Dat zou ik ook verschrikkelijk vinden. Dus ik verplaats me meer in de man en de hond. Dat ik denk "Ach joch wat erg allemaal" dan "Ow dit is wel heel gevaarlijk" ofzo.

Interviewer: Waarom is het voor jou belangrijk dat bijtincidenten gemeld worden?

Hanneke: Ja nu we zo zitten te praten, dan zou het inderdaad wel belangrijk zijn omdat die hond bijvoorbeeld ook een keer zou kunnen bijten bij die kleinkinderen of bij zijn eigen vrouw ofzo. En het

is echt niet leuk, ik ben er zowat twee maand bezig geweest. En dan had ik alleen maar een beet in mijn kuit die is gaan ontsteken, en de antibiotica en vijf keer naar de dokter dus het is een hoop ellende wat je ervan hebt.

Interviewer: Ja, dat zijn wel de dingen die er al snel bij komen kijken helaas. Je zei net dat de verantwoordelijkheid ook ligt bij de hondeneigenaar. Verwacht je dan ook dat de hondeneigenaar zoiets uit zichzelf zou moeten melden?

Hanneke: Nee, ik denk niet dat een hondeneigenaar dat doet. Wat een lastige vragen joh. Nee want je weet hoe de band tussen hond en baas is. En dan denk je ook "je wilt je beest niet missen".

Kijk een hond is een hond, ook al zegt de eigenaar "hij doet nooit wat". Kijk er was een storm geweest en het was allemaal heel onrustig. Kijk en daar zijn honden natuurlijk ook best door getriggerd. Tenminste, ik kan me voorstellen dat je baas dan ook met een vreemde een beetje zo staat te praten. En ik stond ook met de post onder de arm, nou post en honden is ook altijd al iets. Dan denk ik, misschien is dat beest wel gewoon heel bang geweest. Maar dan hoeft hij mij natuurlijk nog niet te bijten.

Interviewer: Ben je zelf opgegroeid met honden?

Hanneke: Ja, ik ben ook heel soft hoor hierin. Kijk mensen die niet van honden houden, vinden het al snel stomme en onbetrouwbare beesten. Maar ik ben absoluut niet bang voor honden.

Interviewer: Hoe bedoel je soft?

Hanneke: **Nou, altijd vanuit het beest verklaren. Dat beest heeft nu in mijn kuit gehangen en ik vond het erger voor de baas en hond dan voor mezelf zeg maar. Dan denk ik "ja die hond is bang want het stormt en ik sta dan ook nog eens tegen hem te praten, misschien wil die dat helemaal niet. En wil die graag doorlopen met zijn baas naar huis want hij vindt het hier eng". Het is niet goed te praten, want hij mag niet bijten, maar ja ik heb dan zo het idee, ach ja het gebeurt. Jammer dan.**

Interviewer: Ben je vaker gebeten door een hond?

Hanneke: Jawel, als kind een keer bij een boerderij. Toen was er een klein keffers hondje die me in de kuit beet, dat was er gelukkig niet doorheen. Maar toen dacht ik wel "rot hond blijf van me af".

Interviewer: Ja, dus dat was een minder heftig bijtincident dan je nu hebt meegemaakt.

Hanneke: Ja, die beet niet door. **Kijk en als ze een keer happen, dat deed onze hond thuis ook wel eens met stoeien en spelen.** Dat die je even zo speels pakt zeg maar. Maar als ze echt gaan doorbijten dan wordt het wel een probleem.

Interviewer: Dus de lichtelijke bijtincidenten die plaatsvinden met spelen tellen niet?

Hanneke: Nee, voor mij van niet.

Interviewer: Vind in uw omgeving vaker een bijtincident plaats?

Hanneke: Nee, nooit gehoord.

Interviewer: Je gaf net al aan dat je het graag goed praat voor honden. Wat is jou houding ten opzichte van bijtincidenten? Is dat altijd zo dat je het goed wilt praten voor honden?

Hanneke: **Nee, als ik dat in de krant lees dat zo een vechthond een kind heeft aangevallen of een kat heeft doodgebeten. Nee dan denk ik wel "rot hond". Dan praat ik het ook niet goed. Als ik ze niet ken dan (begint te lachen). Eigenlijk precies als met mensen.**

Interviewer: Dus als de eigenaar of de hond niet bekend is dan is het al gauw erger?

Hanneke: Ja, dat denk ik.

Interviewer: Wat is je houding ten opzichte van het registreren? Los staand van het feit of je het wel of niet moet doen.

Hanneke: Ja, ik denk dat het wel goed is.

Interviewer: Want?

Hanneke: Ja, dat weet ik eigenlijk niet. Ik zit ook te denken, is het niet de eigen verantwoording van de baas. Maar daar kunnen we niet op af gaan denk ik... Ja ik weet het niet.

Interviewer: Hoe bedoel je die eigen verantwoordelijkheid van de baas? Waarom zouden we daar niet op af kunnen gaan?

Hanneke: Nou, dat de baas dan gewoon moet aanpakken van "he deze is niet te vertrouwen die moet of een muilkorf of afgemaakt worden". En dat zullen de meeste bazen niet doen. Dus als je dat in oogschouw neemt dan zou er geregistreerd moeten worden. Maar wat is dan de consequentie als er geregistreerd wordt?

Interviewer: Ja en die consequentie zou wel eens mensen kunnen weerhouden van registratie.

Hanneke: Ja.

Interviewer: Stel je wordt zelf heel hard gebeten door een vechthond, zoals je net als voorbeeld noemt. Zou je dan ondanks je de mensen kent toch melding maken?

Hanneke: Als ik dat zou weten, dat je dat kun melden, dan denk ik wel dat ik het zou melden.

Interviewer: Is dat dan puur voor je eigen veiligheid in je woon omgeving?

Hanneke: Ja, dat denk ik.

Interviewer: Heb je verder nog iets gedaan na aanleiding van het bijtincident? Je bent bijvoorbeeld naar de huisarts geweest. Maar heb je verder nog gesprekken gevoerd met de hondeneigenaar of op internet dingen opgezocht?

Hanneke: Ja, die man is hier nog een keer of twee drie geweest. De eerste keer was de dag erna met een hele grote bos bloemen. En toen kwam die een week later en toen zat die weer in de kamer maar ja toen waren de bloemen weer uitgebloeid en mijn been was nog niet beter. Hint hint hint, maar nee hoor dat hoefde die niet nog een keer te doen. En toen had die ook gezegd dat ik een lijst je moest maken van de kosten en dat hij verzekerd was en dat hij het allemaal zou betalen. Maar in ieder geval er zijn wel gesprekken over geweest. Ook over dat die hond het nooit gedaan had en ook gewoon over de hond zelf.

Interviewer: Dit waren de vragen voor het onderzoek. Misschien heb je nog aanvullingen?

Hanneke: Nou ja, dat als er geregistreerd zou gaan worden dat je dan ook wel moet weten wat de consequentie daarvan is. Wat er daarna mee gebeurt. Maar goed dat is misschien al wel bekend als je dat bij de politie meld. Ik had namelijk echt geen idee dat je dat bij de politie zou kunnen melden.

Interviewer: Nu door dit onderzoek kom ik er wel achter dat het per gemeente verschilt hoe serieus er mee wordt omgegaan. Dat moet ik er wel even bijzeggen. Dat maakt het voor sommige mensen dus ook heel lastig want die voelen zich niet serieus genomen.

Hanneke: Ja, maar dan moet je dus ook al vaker gebeten zijn of er ervaring mee gehad hebben.

Interviewer: Ja, maar goed dat hoeft niet een hond-mens bijtincident te zijn. Als je een hond in de wijk hebt die andere honden aanvalt dan kom je er ook mee in aanraking.

Hanneke: Ja, dat kan natuurlijk ook nog. Nou wij hebben dus heel veel honden in de buurt. Ik vermoed dat twee honden van de burens iets verder op een keer onze kat te pakken hebben gehad. Die had echt een hele lelijke bijtwond op zijn rug. En daar ben ik ook mee naar de dierenarts geweest. Die zie ook "absoluut van een hond". Maar daar weet je verder ook niks van want er staat

niet een briefje bij welk beest het gedaan heeft. Dus je kunt daar ook gewoon niks mee. Maar dan denk ik wel, dat zijn honden om in de gaten te houden, om op afstand te houden. Maar ik heb er verder ook nooit aan gedacht, daar moet je wat aan doen. Maar ja, dat komt ook omdat je bent geboren en getogen op een boeren bedrijf met beesten. Dus je groeit daar mee op en ja je weet wel dat een hond kan bijten. Ja je staat daar dan niet zo bij stil. Ik had trouwens, ongeveer een maand na dat ik gebeten was, heb ik toevallig een artikeltje in de krant gelezen over dat er meer melding was van bijtincidenten. En toen dacht ik "melding, zie je kunt het wel ergens melden". En omdat mijn zus het er natuurlijk ook over had. En toen dacht ik, ja om dat nu alsnog te gaan doen. En ik dacht dat er iets in het artikel stond over dat je het bij de gemeente kon melden. En ik ben daar ook niet meer verder ingedoken, het was al weer een maand geleden.

Interviewer: Wat maakt het uit dat het al een maand geleden is?

Hanneke: Ja, niks eigenlijk. Maar dan heb je wat anders te doen en dan blijft het er gewoon bij. Maar heb jij het idee dat ik het alsnog zou moeten melden?

Interviewer: Nee, ik wil je daar niet toe verplichten. Je hebt zo gehandeld en daar is naar mijn weten niks verkeerd aan gedaan. De keuze heb je destijds gemaakt en ik wil die nu niet veranderen. Daar gaat dit onderzoek tenslotte ook niet om.